

Jamsai

奸

นิยาย
เรื่องนี้
เข้าไม่ได้
เขียน!

Jamsai

臣

4

ทดลองอ่าน

Jamsai

之
妹

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

ฉางโถว ล้วนเยวี่ย 长沟落月 เขียน
สู่ผิงฮวา แปล

พลาการ์

คือทุกสิ่งที่มีชื่อมาจากใจรักคู่กัน

"พี่ชาย ตอนนั้น...ตอนนั้น..."

"ซูว์!" เห็นได้ชัดว่าหลี่เหวยหยวนไม่อยากฟังคำอธิบายใดๆ ของนาง เขาเพียงยกนิ้วชี้ข้างขวา มาแนบริมฝีปากตนเอง บ่งบอกให้นางอย่าส่งเสียง จากนั้นเขาก็ยื่นมือมากุมมือนาง อ้าปากลิ้มเลีย นิ้วมือทั้งสิบของนางที่ละนิ้ว ทั้งยังเคลือบเข้ามาใกล้และจุมพิตริมฝีปากของนาง...

หลี่หลิงหว่านตัวสั่นระริกไปทั้งร่าง

เห็นได้ชัดว่าหลี่เหวยหยวนต้องการสัมผัสทุกส่วนที่ฉุนอวี้อีเคยสัมผัสนางอีกครั้ง เขาค่อยๆ ถอดเสื้อนางลงมา ศีรษะเลื่อนไปยังอกขวา...

เขาถึงขั้นกัด?!

หลี่หลิงหว่านครางเสียงต่ำ

บ้าเอ๊ย! ฉุนอวี้อีไม่ได้สัมผัส 'ตรงนั้น' ของข้าด้วยซ้ำ! เขาล้าเส้นแล้ว

มากกว่ารัก นิยายเรื่องนี้เข้ามิได้เขียน! 4

ฉวางโถ้วเอวี่ย เซียน ลู่ฝิ่งอวา แป

奸臣之妹 Jian Chen Zhi Mei

Published originally under the title of 奸臣之妹

Copyright © 长沟落月 (Chang Gou Luo Yue)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co.Ltd)

Thai edition copyright © 2019 Jamsai Publishing Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2443-0

ภาพประกอบ 容境

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 309 บาท

พินพูน

กระต่ายนอนสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

'นิยายเรื่องนี้ข้าไม่ได้เขียน!' ดำเนินมาถึงเล่มที่สี่กันแล้วนะคะ หลังจากหลี่ชิงป้อกับหลี่หลิงหยวนกลับมา เรื่องราวก็เริ่มดำเนินไปตามเส้นเวลาที่หลินหว่านเขียน รวมถึงการมอบนิ้วทองคำอย่าง 'สำนักหวังจี' ให้หลี่เหวยหยวนดูแล สิ่งเดียวที่นางคิดถึงคือไม่อยากเห็นหลี่เหวยหยวนต้องพ่ายแพ้ให้กับผู้อื่น

ในเล่มนี้ความเป็นปรี๊ดระหว่าง 'หลี่เหวยหยวน' กับ 'จุนอวีจี' จะยิ่งชัดเจนมากขึ้น ทุกคนพร้อมที่จะปกป้องหลี่หลิงหว่าน ขณะเดียวกันก็ไม่ยอมให้นางได้หมั้นหมายกับใคร ทว่าคนที่อยู่เฉยๆ อย่างหลี่หลิงหว่านที่ยามหมั้นต้องให้ผู้ใหญ่เป็นผู้ดูแลก็ไม่พอใจกับชีวิตในตอนนี้เช่นกัน อีกทั้งนางยังเริ่มตระหนักได้ว่าแม้นางจะพยายามเปลี่ยนแปลงโชคชะตาของคนอื่นๆ เพียงใด จุดจบสุดท้ายก็ยังคงเป็นแบบเดิม...

มารวมติดตามกันคะว่าเรื่องราวในเล่มนี้จะเข้มข้นเพียงใด หลี่หลิงหว่านที่คิดว่าหลี่เหวยหยวนมองนางเป็นเพียงน้องสาวจะเะใจกับการเปลี่ยนแปลงของพี่ชายคนนี้หรือไม่ รวมถึงจุนอวีจีที่เบื้องหน้าดูอ่อนโยน แต่แท้ที่จริงก็มีมุมที่เธอไม่ได้เขียนเอาไว้ด้วย หากท่านนักอ่านพร้อมแล้วเชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * หลินหว่าน นักเขียนนิยายออนไลน์เว็บจีนเจียง ก่อนจะข้ามมิติเข้ามาในบทของ 'หลี่หลิงหว่าน' ตัวร้ายหญิง
- * หลี่หลิงหว่าน คุณหนูสี่สกุลหลี่ แต่เดิมเป็นคนหยิ่งยโสโอหัง พอหลินหว่านเข้าร่างนิสัยก็เปลี่ยนไปเป็นรู้ความีเหตุมีผล ยิ่งโตยิ่งสะสวยงดงาม
- * หลี่เหวยหยวน หลานชายคนโตสกุลหลี่ เป็นคนเก็บตัว ไม่สูงสิงชอบอ่านตำรา สอบขุนนางได้เป็นที่หนึ่งเสมอ หลี่หลิงหว่านคือคนที่มีค่าที่สุดในชีวิต
- * ฉุนอวีฉี ชื่อจริงของหย่งฮวนโหว เป็นคนอบอุ่นอ่อนโยน มีรอยยิ้มดูจุกจุกใบไม้ผลิ ฉลาดเฉลียว
- * หลี่หลิงเยียน พี่สาวต่างมารดาของหลี่หลิงหว่าน เป็นนางเอกในนิยายที่หลินหว่านเขียน รูปโฉมงดงาม ฉลาดเฉลียว มีปมในใจที่เป็นลูกอนุ
- * หยางซื่อ สุทธิณผู้เฒ่าสกุลหลี่ มีอำนาจมากที่สุดในสกุลหลี่ รักหลานลำเอียง เห็นประโยชน์ของสกุลมาเป็นทีหนึ่ง
- * หลี่ชิงป้อ บิดาของหลี่หลิงหว่าน รักโปรดปรานซุนหลันอี ไม่รักใจซื่อและหลี่หลิงหว่านเลย เป็นขุนนางอนาคตไกล

- * ชุนหลันอี มารดาของหลี่หลิงเยียน บิดาต้องโทษจนถูกเนรเทศ ไปอยู่ชายแดน หลี่ชีวป้อมาพานางไปอยู่ด้วย
- * เหลียงเฟิงอวี ซื่อจื่อของก่วงผิงโหว สังกัดห้ำกองกำลังรักษาเมือง ชอบหลี่หลิงหวานมาก
- * จ้าวซูหนิง บุตรสาวของรองเสนาบดีกรมพิธีการ ชอบหลี่เหวยหยวน ตั้งแต่แรกพบ

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

56

อากาศร้อนอบอ้าวเช่นนี้ ระหว่างวันย่อมไม่มีที่ได้ไปเที่ยวเล่นได้ ผู้คนจึงทำได้เพียงหลบร้อนอยู่ในห้องเท่านั้น

วันนี้หลังซุนหลันอีเดินหมากกับตนเองอยู่ในห้องจนจบไปสองกระดานแล้ว ด้วยเห็นว่าอากาศร้อนถึงเพียงนี้ หลี่เหวยหว่าที่นอนหลับไม่สนิทมักจะเตะผ้าห่มออกอยู่บ่อยๆ เป็นห่วงว่าเขาจะโดนลมเย็นเข้า นางจึงคิดทำเอี่ยมให้เขาตัวหนึ่ง หากสวมใส่ยามนอนหลับก็จะสามารถปกป้องร่างกายได้

เมื่อคิดเช่นนั้นนางจึงให้สาวใช้ไปเปิดกล่องหาผ้าไหมสีแดงชั้นดีผืนใหญ่มาหนึ่งผืน ใช้ตะดิงตริงเอาไว้ให้แน่น ทั้งยังจับคู่เส้นด้ายหลากสี ตั้งใจจะเริ่มทำงานเย็บปัก

ลายที่จะปักนางคิดเอาไว้เรียบร้อยแล้ว เป็นผีเสื้อล้อมดอกกล้วยไม้ แล้วก็ปักประโยคที่มีความหมายว่า 'ชีวิตยังยืนสงบสุข'

ลงไปอีกอย่าง นี่เป็นความปรารถนาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดซึ่งนางในฐานะมารดา มีต่อหลี่เหว่ยหวาในชาตินี้แล้ว

ขุนหลันอีเกิดมาในตระกูลผู้ดี ตอนที่ยังเป็นเด็ก บิดามารดาของนาง ก็เชิญหญิงเย็บปักมาสอนงานเย็บปักถักร้อยให้พวกนางพี่น้องเป็นพิเศษ แล้ว ดังนั้นนางจึงมีฝีมือเย็บปักเช่นนี้

ไปไม้สี่เขียวดอกไม้สี่ชมพู ที่ด้านข้างยังมีผีเสื้อสี่เหลืองขยับปีกบิน อยู่คู่หนึ่ง สาวใช้ที่อยู่ด้านข้างมองเห็นแล้วก็ยิ้มเอ่ย "เป็นงานฝีมือที่สมจริง นึก! อีเหินยงช่างมีฝีมือยิ่งนักเจ้าค่ะ"

ขุนหลันอีเพียงยิ้ม ไม่เอ่ยวาจา

เห็นได้ชัดว่ายามนี้ผีเสื้อคู่นี้ปักเรียบร้อยแล้ว ไปไม้สี่เขียวเอง ก็ปักเสร็จแล้ว เหลือเพียงดอกกล้วยไม้สี่ชมพูไม่กี่ดอกเท่านั้น แต่ข้างนอก พลับมีเสียงผีทำร่อนรอนดังขึ้นพร้อมกับเสียงตีตระหนกของแม่นมของ หลี่เหว่ยหวา "อีเหินยง แยกแล้ว แยกแล้วเจ้าค่ะ!"

ขุนหลันอีถูกเสียงร้องตะโกนของแม่นมทำให้เสียสมาธิ เข้มจึงเอียง ปักเข้าไปในปลายเล็บของนางจนปรากฏหยดเลือดหยดหนึ่งออกมาทันที นางขมวดคิ้ว เอ่ยสั่งสาวใช้ที่ยืนปรนนิบัติอยู่ด้านข้างอย่างไม่พอใจ อยู่บ้าง "เจ้าไปดู..."

แต่ยังคงกลัวไม่ทันจบมานไผ่ที่แขวนอยู่ตรงประตูกันห้องก็ถูกคนเลิกขึ้น อย่างรุนแรง ต่อมาแม่นมที่อุ้มหลี่เหว่ยหวาไว้ในอ้อมแขนก็พุ่งเข้ามาราวกับ สายลม สองเข้าทรุดลง เมื่อเข้ากระแทกไปกับพื้น เสียงปักก็ดังขึ้นคราหนึ่ง "อีเหินยง" แม่นมมีสีหน้าตื่นตระหนก ริมฝีปากสั่นระริก "คุณชายเขา... เขาแยกแล้วเจ้าค่ะ"

ซุนหลันอีจึงได้เห็นหลี่เหวยหว่าที่อยู่ในอ้อมกอดของแม่นม มีใบหน้าเขียวคล้ำ ริมฝีปากอ้ากว้าง ปีกจมูกกำลังขยับสั่นอย่างรวดเร็ว อาการเหมือนคนหายใจไม่ออกอย่างไรอย่างนั้น

ซุนหลันอีหัวใจหล่นวูบ มือเท้าสั่นระริก นางรีบลงจากเตียงไปแย่งหลี่เหวยหว่ามาตระกอกกอดไว้เอง พร้อมเอ่ยถามแม่นมเสียงสั่น "เกิดอะไรขึ้นกับหว่าเกอเออร์ เหตุใดอยู่ดีๆ จึงเป็นเช่นนี้!"

ในใจแม่นมเองก็หวาดกลัว ยามนั้นจึงปล่อยโฮออกมา "ป่าว... เมื่อครู่ป่าวให้คุณชายกินน้ำตาลปั้นรสถั่วไปหนึ่งเม็ด จากนั้นคุณชายก็... ก็เป็นเช่นนี้แล้ว"

เมื่อซุนหลันอีได้ยิน หัวสมองก็พลันว่างเปล่า จากนั้นนางก็มีอาการตอบสนองที่รุนแรง สะบัดมือตบลงไปบนใบหน้าแม่นมเสียงดังเพียะ อย่างหนักหน่วงทันที

"ข้าบอกกับเจ้าก็หนแล้วว่าห้ามให้คุณชายกินของพวกนี้ เหตุใดเจ้าจึงไม่ฟังคำพูดข้า ตอนนี้น้ำตาลปั้นรสถั่วติดคอคุณชายเข้าให้แล้ว!"

ฝ่ามือนี้ตบจนร่างของแม่นมเอียงกระทะเร่ฟูปลงไปกองกับพื้นด้านข้าง ก่อนที่นางจะผุดลุกขึ้นนั่งตัวตรงร้องไห้เอ่ยทันควัน "เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับปาวนะเจ้าคะ เป็นนายท่านที่บอกว่าถั่วเปลือกแข็งกับลูกกวาดล้วนให้คุณชายกินได้ อีกทั้งน้ำตาลปั้นเหล่านี้ยังเป็นนายท่านที่ซื้อกลับมาให้ปาวเองกับมือ"

ทว่ายามนี้ซุนหลันอีไม่มีเวลาไปสนใจฟังคำชี้แจงของแม่นมแล้ว นางเอาแต่ออกแรงตบหลังหลี่เหวยหว่า ขณะเดียวกันก็เอ่ยเสียงสั่นกับเขา "หว่าเกอเออร์ เด็กดี รีบคายน้ำตาลปั้นในปากลูกออกมาเร็วเข้า"

แต่จะให้คายออกมาได้อย่างไร เพราะตอนนี้หลิเหวยหวนทำไม่ได้ แม้แต่จะพูดจาแล้ว อย่างมากเขาก็แค่อ้าปากกว้างราวกับปลาที่อยู่ห่างจากน้ำ ไม่ว่าจะทำอย่างไรก็ไม่มื่ออากาศไหลผ่านเข้าไปอยู่ดี

เมื่อซุนหลันอีเห็นบุตรชายเป็นเช่นนี้ก็ตกใจจนตัวสั่นไปทั้งร่าง จากนั้นนางก็เงยหน้าร้องตะโกนใส่สาวใช้ที่กำลังร้องเรียกคุณชายกับอีเหียงกันอย่างวุ่นวายข้างกายนาง "พวกเจ้ายังจะยืนอยู่ตรงนี้ทำไมกัน ยังไม่รีบไปเชิญท่านหมอมามากี เรียกนายท่านกลับมาด้วย!"

สาวใช้ทั้งกลุ่มจึงเหมือนเพิ่งตื่นขึ้นจากฝัน หมุนตัววิ่งออกไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อซุนหลันอีเห็นหลิเหวยหวนยังคงพยายามอ้าปากกว้าง เพื่อสุดท้ายใจเข้าจนสุดความสามารถอยู่นั้น นางจึงตบหลังเขา แต่ไม่ว่าทำอย่างไรเขาก็คายน้ำตาลบั้นรสตัวที่กำลังติดคอเขาออกมาไม่ได้อยู่ดี สุดท้ายนางจึงยื่นมือออกไปบีบแก้มบุตรชาย ก้มหน้าเข้าไปใกล้ปากเขา อยากจะดูน้ำตาลบั้นรสตัวออกมาทั้งอย่างนี้

แต่จะดูออกมาได้อย่างไร สุดท้ายนางก็ทำได้เพียงมองดูหลิเหวยหวนถูกน้ำตาลบั้นรสตัวเมื่อดันติดคอจนตาเหลือก ลมหายใจค่อยๆ แผ่วเบาลง โดยทำอะไรไม่ได้แม้แต่เน้อย

การมองเห็นลูกน้อยได้รับความทุกข์ทรมานถึงขั้นลมหายใจแผ่วเบาลงเรื่อยๆ กระทั่งหมดลมไปในอ้อมกอดของตนเองเช่นนี้ คนที่ไม่เคยเป็นมารดา มาก่อนย่อมไม่เข้าใจความลึนหวังกับความรู้สึกที่พึ่งทลายอยู่ในขณะนั้นแน่ ยามนี้ซุนหลันอีรู้สึกแค่เพียงว่าหัวใจในอกแทบหยุดเต้นลงแล้ว ทั้งตัวคนยังแผ่กลิ่นอายเย็นเยียบ แต่นางยังไม่ยอมแพ้ ยังคงตบหลังหลิเหวยหวน

ไม่หยุด ทั้งยังคิดอยากดูต๋นน้ำตาลปั้นรสถั่วเม็ดนั้นออกมาจากปากเขา ต่อให้สาวใช้ที่อยู่ข้างกายทุกคนคุกเข่าและร้องให้อ่อยกับนางว่า "อ๊ะหนึ่งยง คุณชายเขา...เขาจากไปแล้ว" แล้วก็ตาม

แต่ซุนหลันอีราวกับไม่ได้ยิน นางยังคงตบหลังหลี่เหยงหว่าเช่นนี้ ซ้ำไปซ้ำมาไม่หยุด ขณะเดียวกันก็เอ่ยเรียก "หว่าเกอเอ๋อร์ เด็กดี รีบคายน้ำตาลปั้นที่อยู่ในปากลูกออกมาเร็วเข้า"

ผ่านไปสักพักก็เอ่ยว่า "หว่าเกอเอ๋อร์ เด็กดี ไม่ต้องกลัว แม่อยู่นี่ แม่ไม่มีวันยอมให้ลูกเป็นอะไร"

สาวใช้ที่อยู่รอบข้างพากันเกาะกลุ่มร้องไห้ มีสาวใช้คนหนึ่งรวบรวมความกล้าคลานเข้าไปด้านหน้าแล้วร้องให้อ่อย "อ๊ะหนึ่งยง คุณชายจากไปแล้ว ท่าน...ท่านต้องระงับความเศร้าโศกนะเจ้าคะ" พร้อมกับยื่นมือไปจะอุ้มหลี่เหยงหว่าออกมาจากอ้อมกอดของซุนหลันอี

แต่ซุนหลันอีกลับออกแรงผลักสาวใช้คนนั้นไปด้านข้างอย่างรุนแรง ในทันที พร้อมกับรัดอ้อมแขนแน่นขึ้น กอดหลี่เหยงหว่าไว้อย่างแน่นหนา พลางเงยหน้าดิ่งตามองสาวใช้ผู้นั้นราวกับคนเสียสติ "ไม่! ไม่! หว่าเกอเอ๋อร์ เป็นลูกของข้า ไม่ว่าผู้ใดก็อย่าได้คิดแย่งเขาไปจากอ้อมอกข้า!"

แต่ไหนแต่ไรมาซุนหลันอีก็มีนิสัยอ่อนโยน สาวใช้เหล่านี้ล้วนติดตามนางมาหลายปี ในใจล้วนจดจำความดีของนางและจงรักภักดี ต่อนางเป็นอย่างยิ่ง ยามนี้เมื่อได้เห็นซุนหลันอีเป็นเช่นนี้ สาวใช้ทุกคนต่างก็ร้องไห้ออกมาอย่างรวดเร็ว

รอนจหนี่ซิวป้อ ฮูหยินผู้เฒ่า และคนอื่นๆ มาถึงเรือนของซุนหลันอี เสียงแรกที่ได้ยินจึงเป็นเสียงร้องไห้อย่างรวดเร็วของทุกคน

วันนี้เป็นวันที่สิบห้าเดือนหก พอดีกับที่เป็นวันหยุด ทุกคนจึงพากันไปคารวะสุหยินผู้เฒ่ายังเรือนชื่ออันพร้อมรั้งอยู่กินอาหารเช้าที่นั่น และหลังกินอาหารเช้าเสร็จแล้วสุหยินผู้เฒ่าก็จงใจรั้งหลี่ชิวป้อให้อยู่สนทนาต่อ

แต่ยามนั้นก็เห็นสาวใช้ผู้หนึ่งของเรือนอีหลันรีบรุดเข้ามาแจ้งว่าคุณชายแปดกินน้ำตาลบับรสถั่วติดคอ ตอนนี้กำลังแยแล้ว

หลี่เหว่ยหวาเป็นบุตรชายเพียงคนเดียวของหลี่ชิวป้อ ยามนั้นเมื่อเขาได้ยินแล้วสีหน้าก็เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากในทันที ไม่พูดอะไรสักคำก็ผุดลุกขึ้นแล้ววิ่งอย่างรวดเร็วมายังเรือนอีหลันในทันที สุหยินผู้เฒ่าเองก็ให้สาวใช้ประคองติดตามมา

แต่สุดท้ายก็ยังคงหายไป...

เมื่อเลิกมาน้ำไฟที่กั้นตรงประตูขึ้น พวกเขาก็ได้เห็นซุนหลันอีกำลังกอดหลี่เหว่ยหวาแน่นเหม่อลอยอยู่บนพื้น สาวใช้ที่คุกเข่าอยู่รอบข้างต่างกำลังรำให้

จู่ๆ หลี่ชิวป้อก็ไม่กล้าเดินเข้าไปแล้ว เขายืนอยู่ตรงประตู ปากอ้าๆ หุบๆ อยู่หลายครั้งอย่างมีนงง สุดท้ายจึงได้เอ่ยถามขึ้นด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง "คุณชายเขา...เขาเป็นอะไรไป"

เดิมที่ซุนหลันอีเอาแต่นั่งก้มหน้ากอดหลี่เหว่ยหวาอยู่บนพื้นอย่างเหม่อลอย ดวงตาไม่แม้แต่จะกะพริบ คนทั้งคนราวกับกลายเป็นที่มที่ออกไปเช่นนั้น ไม่ร้องไห้แล้วก็ไม่โวยวาย แต่ยามนี้เพียงได้ยินเสียงหลี่ชิวป้อดังขึ้น นางก็เงยหน้าขึ้นมากะทันหัน จากนั้นก็กว้างร่างหลี่เหว่ยหวาลงนอนแล้วพรวดพรวดลุกขึ้นจากพื้น ทั้งยังกระโจนเข้าไปใส่เขาอย่างว่องไว สองมือ

ขยำปกคอเสื้อเขาแน่น พลังกัดฟันกรอดเอ่ยอย่างเคียดแค้น "เป็นท่าน!
 ล้วนเป็นเพราะท่าน! ข้าพุดหลายครั้งหลายหนแล้วว่าไม่ให้หว่าเกอเออร์
 กินถั่วเปลือกแข็ง ไม่ให้กินลูกกวาด แต่ท่านกลับไม่ยอมฟัง ตอนนี่
 เป็นอย่างไรเล่า หว่าเกอเออร์ตายแล้ว น้ำตาลปั้นรสถั่วที่ท่านซื้อมากับมือ
 ติดคอเขาตายแล้ว ท่านฆ่าลูกของข้ากับมือ หลีชีวป้อ ท่านคืนลูกของข้ามา!
 คืนหว่าเกอเออร์ของข้ามา!"

สองประโยคสุดท้ายซุนหลันอีแทบจะกรี๊ดร้องออกมา หลังจากนั้น
 ทั้งตัวนางก็เหมือนตระหนักได้อย่างกะทันหันว่าหลีเหวยหว่าตายไปแล้วจริงๆ
 บุตรชายไม่อาจยิ้มและเรียกนางว่าท่านแม่ ไม่อาจยื่นแขนมาเรียกร้อง
 ให้นางอุ้มได้อีกแล้ว ซุนหลันอีปลันกรี๊ดร้องอย่างสิ้นหวัง ก่อนจะร้องให้
 ออกมาเสียงดังอย่างเจ็บปวดรวดร้าว กระนั้นสองมือของนางก็ยังคง
 ขยำปกคอเสื้อของหลีชีวป้อ ทั้งยังก้มหน้ากดลงไปบนแขนของเขา
 อย่างเหี้ยมโหด ด้วยความรุนแรงของการลงแรง นางจึงรู้สึกถึงกลิ่นคาว
 ในปากทันที แต่ราวกับไม่รับรู้อะไรทั้งนั้น ซุนหลันอียังคงกัดต่อไป
 อย่างเหี้ยมโหด แทบอยากจะกัดเนื้อหลีชีวป้อออกมาก่อนหนึ่งทั้งอย่างนี้

วันนี้อากาศร้อนอบอ้าว หลีชีวป้อจึงสวมเสื้อสีขาวเนื้อบาง เมื่อ
 ซุนหลันอีออกแรงกัดเขาเช่นนี้ ย่อมมองเห็นรอยเลือดสีแดงสดบนเสื้อสีขาว
 ได้อย่างรวดเร็ว และเป็นสัญญาณผู้เฒ่าที่มองเห็นจึงรีบตวาดสั่งสาวใช้ที่อยู่
 ด้านข้าง "อีเหนียงเสียดีไปแล้ว พวกเจ้ายังไม่รีบดึงตัวนางออกมาอีก!"

สาวใช้รอบข้างต่างก็กำลังตกตะลึงกับการตายของหลีเหวยหว่า
 ไหนจะทำทางคล้ายเสียดีของซุนหลันอีที่เมื่อครู่ตะโกนกรี๊ดร้องใส่หลีชีวป้อ
 ทั้งยังทุบตีและกัดเขาเช่นนั้นอีก ยามนี้จู่ๆ ได้ยินคำสั่งของสุหรินผู้เฒ่า

ชั่วขณะนั้นจึงไม่มีสาวใช้แม้แต่คนเดียวพุ่งเข้าไป สุดท้ายสูญหิณผู้เฒ่าก็โกรธจนกระแทกไม้เท้าหัวมังกรในมือลงกับพื้น เสียงตึงๆ ดังลั่น ทั้งยังเอ่ยสั่งอย่างเข้มงวดอีกหนหนึ่ง สาวใช้บางคนถึงได้มีอาการตอบสนองรีบเข้าไปดิ่งตัวซุนหลัน้อออกมา

ที่ผ่านมามีความรู้สึกที่ซุนหลัน้อมอบให้ผู้คนล้วนเป็นความสง่างามแต่ยามนี้ผมผ้าของนางยุ่งเหิง น้ำตานองหน้า ปากกรีดร้องเสียงแหบแห้งถลึงตามองหลังชิวป้ออย่างอำมหิต รวากับว่าหากไม่มีสาวใช้ดิ่งตัวนางเอาไว้เช่นนี้ นางจะต้องพุ่งเข้าไปกัดเนื้อก้อนหนึ่งบนร่างหลังชิวป้อออกมาอย่างแน่นอน

และยามนั้นหลังชิวป้อเองก็นิ่งอึ้งไปแล้ว เขาเหมือนกับไม่รู้สึกรู้สึกลับที่แขน สายตาเอาแต่มองไปยังหลังเหวยหว่าที่นอนแน่นิ่งอยู่บนพื้น

หลังเหวยหว่าพูดได้ช้า ตอนที่เรียกเขาว่าท่านพ่อก็มักจะพูดได้ไม่ชัดที่ผ่านมามีเขายังมักต่อว่าบุตรชาย แต่ตอนนี้รวมทั้งกายภาคน้ำ "ไม่ว่าเขาจะอยากได้ยินเสียงเรียกท่านพ่อที่ไม่ชัดนั้นอย่างไรก็คงเป็นไปไม่ได้แล้วสินะ"

คิดมาถึงตรงนี้หลังชิวป้อพลันรู้สึกเศร้าโศกขึ้นมาจากก้นบึ้งหัวใจ

เขาเดินก้าวใหญ่ๆ ไปด้านหน้า ก่อนจะสะบัดขาเตะแม่่นมที่ยังคุกเข่าร้องให้อยู่บนพื้นอย่างรุนแรงจนกลิ้งไปตลบหนึ่ง จากนั้นก็เอ่ยซักถามนางด้วยเสียงอันดัง "เหตุใดเจ้าต้องให้หว่าเกอเอ๋อร์กินน้ำตาลปั้นด้วย! เหตุใดเจ้าต้องทำร้ายเขา!"

ทั้งยังสั่งสาวใช้ที่อยู่รอบข้างเสียงดัง "ไปหยิบแฉี่มา วันนี้จะเอี๋ยนนางให้ตาย แล้วฝังลงไปพร้อมกับหว่าเกอเอ๋อร์!"

แม่นมตกใจจนตัวสั่นไปทั้งร่าง คุณเข่าอยู่บนพื้นร้องไห้เสียงดัง "นายท่าน ไม่เกี่ยวกับบ่าวนะเจ้าคะ ของพวกนี้ล้วนเป็นนายท่านที่บอกให้ บ่าวมอบให้คุณชายกิน อีกทั้งน้ำตาลปั้นรสถั่วนี้ยังเป็นของที่ท่านซื้อ มาให้บ่าวนำไปมอบให้คุณชายกิน"

หลี่ชิวป้อเมื่อได้ยินประโยคนี้ของนางก็รู้สึกร้าวกับมีมีดินน้ำมัน กำลังที่มแทงเข้ามาในหัวใจเขาอย่างไรอย่างนั้น ทว่าเขายังคงไม่กล้า ยอมรับว่าเป็นตนเองที่ทำร้ายหลี่เหวยหวาจนตาย หากยอมรับแล้ว วันหน้าเขาจะยังมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างไร แม้แต่ตายก็ต้องตายไปกับ ความรู้สึกผิดนี้ ดังนั้นเขาจึงตวาดสั่งสาวใช้รอบข้างเสียงดังราวกับฟ้าผ่า ด้วยดวงตาอันแดงก่ำ "ยังไม่มีรีบไปหยิบแฉับมาอีก ข้าจะเขียนบ่าวชั้นต่ำ ที่พูดจาเหลวไหลผู้นี้ให้ตาย!"

ยามนี้ซุนหลันอีคุกเข่าอยู่ข้างร่างของหลี่เหวยหวา ทั้งยังอุ้มเขากลับมากอดแนบแน่นอีกครั้ง

นางทำราวกับมองไม่เห็นทุกคนที่อยู่รอบกายและไม่ได้ยินเสียงที่ดังขึ้นทั้งหมด เอาแต่ยื่นมือออกไปลูบไบน้ำหน้าหลี่เหวยหวาอย่างแผ่วเบา เอยกับเขาด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "หวาเกอเออร์ แม่อยู่ตรงนี้ ลูกไม่ต้องกลัว แม่อยู่ที่นี้ แม่ไม่มีวันยอมให้ลูกเป็นอะไร"

มีคนเร่งนำเรื่องนี้ไปแจ้งกับหลี่หลิงเขียนนานแล้ว ตอนนี้นางเองก็เร่งร้อนก้าวเข้ามา แล้วก็ได้เห็นหลี่ชิวป้อกำลังเขียนแม่แบบอย่างโหดเหี้ยม ไม่หยุด และซุนหลันอีกำลังอุ้มหลี่เหวยหวา ยื่นมือออกไปลูบไบน้ำหน้าของเขาราวกับคนโง่ แสบไบน้ำหน้าของตนเองลงกับไบน้ำหน้าของเขาพวงส่งเสียงเรียก "หวาเกอเออร์ แม่อยู่นี้ หวาเกอเออร์ ไม่ต้องกลัว"

พอได้ยินคำพูดนี้ของมารดา หลีหลิงเยียนก็ร้องไห้ออกมาทันที ทั้งยังเอ่ยถาม "เกิดอะไรขึ้นกันแน่ เหตุใดจู่ๆ น้องชายถึงได้...ถึงได้เป็นเช่นนี้"

ไม่มีผู้ใดตอบคำถามของหลีหลิงเยียน ฮูหยินผู้เฒ่ากำลังหลังน้ำตาไปพร้อมกับถอนหายใจ ขณะที่หลีซิวป๋วยยังคงเสียน้ำมันต่อไป เสียนจนนางร้องออกมาราวกับหมูกเห็บ สวที่ใช้ที่อยู่รอบข้างล้วนกัมศิระระซุนหลันอียังตระกองกอดหลีเหวยหวาแน่น ทำราวกับเขายังมีชีวิตอยู่เอ่ยกับเขาด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา สีหน้าอ่อนโยน

หลีหลิงเยียนเห็นซุนหลันอียังเป็นเช่นนี้ ในใจก็พลันหวาดกลัวขึ้นมา นางเดินเข้าไปคุกเข่าลงตรงหน้าซุนหลันอียี มองไปที่หลีเหวยหวาซึ่งนอนไร้ลมหายใจอยู่ในอ้อมกอดของมารดา ก่อนจะยกมือขึ้นมาปิดปากตนเองหยาดน้ำตาหลังรินลงมา

ผ่านไปสักพักหนึ่งนางก็ยื่นมือออกไปจับตัวซุนหลันอียีปลางร้องไห้เอ่ย "ท่านแม่ ท่านแม่ ท่านอย่าเป็นเช่นนี้สิเจ้าคะ น้องชายจากไปแล้ว แต่ท่านยังมีข้านะ!"

ซุนหลันอียีได้ยินแล้วก็เงยหน้าขึ้นมอง แต่ต่อให้สายตาของนางจะมองหลีหลิงเยียนอยู่ ทว่ากลับไม่ได้สะท้อนภาพร่างของบุตรสาวในดวงตาแต่อย่างใด

ซุนหลันอียีปลนก้มหน้ากลับลงไปอีกครั้ง โอบกอดหลีเหวยหวาแน่น แล้วลุกขึ้นยืน เดินโซซัดโซเซจะออกไปข้างนอก กระจกที่เดินนางยังเอ่ยเสียงต่ำ "ไปกันเถอะ หวาเกอเอ๋อร์ แม่จะพาเจ้ากลับบ้าน จะพาเจ้ากลับบ้าน"

เมื่อหลี่หลิงเขียนไต่ยิ่นก็ยิ่งร้องไห้หนักขึ้น นางยื่นมือออกไปดึงแขนของซุนหลันอีเอาไว้แน่นพลางเอ่ย "ท่านแม่ ท่านจะไปที่ได้กัน ที่นี่ก็คือบ้านของเรา ท่านยังจะพาน้องชายไปที่ใดอีก"

"ไม่ ไม่ใช่ ที่นี่ไม่ใช่บ้านของข้า ที่นี่ไม่เคยเป็นบ้านของข้า" ซุนหลันอีราวกับได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจอย่างรุนแรง นางกรีดร้องออกมาเสียงดัง "ข้าต้องการกลับบ้าน ข้าจะกลับบ้านของข้า!"

ซุนหลันอีพูดพร้อมกับสลดมือของหลี่หลิงเขียนจนหลุดแล้วเดินต่อไปข้างหน้า แต่หลี่ชิวป้อกลับรีบมาอุ้มนางไว้

เหมือนช่วงเวลา นั้นเมื่อสิบกว่าปีก่อน เมื่อเห็นนางต้องการจะจากไป หลี่ชิวป้อเองก็ออกแรงอุ้มไม่ให้นางจากไปเช่นนี้ ทั้งไม่สนใจความไม่ยินยอมพร้อมใจของนาง บังคับครอบครองร่างกายนาง ต่อมานางก็พยายามฆ่าตัวตาย ทว่ากลับถูกเขาจับตามองอย่างเข้มงวดราวกับเป็นนักโทษ ภายหลังเมื่อตั้งครุฑและคลอดหลี่หลิงเขียนแล้ว ซุนหลันอีก็ตัดใจไปจากลูกของตนเองไม่ลง ชีวิตที่เหลือนับจากนั้นจึงถูกบีบบังคับให้ต้องอยู่ข้างกายหลี่ชิวป้อ

แต่ยามนี้เป็นเพราะความดี้อริ้นและความโง่ของหลี่ชิวป้อที่ไม่เชื่อในคำเตือนของนาง เขาถึงกับช้อน้ำตาลบ้นมาให้บุตรชายของนางกินจนต้องตายเช่นนี้

เรื่องราวทั้งในอดีตและปัจจุบันซ้อนทับกัน ซุนหลันอีมองไปที่หลี่ชิวป้อ นางร้องไห้จนน้ำตาแทบจะเป็นสายเลือด ภายในแววตาเต็มไปด้วยความเคียดแค้นชิงชัง ก่อนที่นางจะพยายามดิ้นรนขัดขืนราวกับคนเสียสติ "ท่านปล่อยข้า ปล่อยข้า ข้าไม่ต้องการอยู่ที่นี้ ข้ายอมตาย

เสียยังดีกว่าอยู่ข้างกายท่าน ข้าต้องการกลับบ้าน ข้าจะกลับบ้าน!"

ซุนหลันอีตะโกนจนน้ำเสียงในตอนท้ายแหบพร่า สุดท้ายจึงทนไม่ไหว ร่างกายอ่อนยวบหมดสติไป

หลี่หลิงหว่านกำลังนั่งบนเก้าอี้หินใต้ร้านองุ่นกินบัวลอยเกล็ดน้ำแข็ง อยู่กับหลี่เหวยหยวน

ภายในซามกระเบื้องเคลือบสีขาวคือเกล็ดน้ำแข็งที่บดละเอียดยิบ ราวกับผงเกลือ พร้อมด้วยเต้าฮวยและน้ำบัวเย็น ตรงกลางมีบัวลอย ที่ทำจากถั่วเหลืองกับน้ำตาล ขนมเช่นนี้ซามหนึ่ง เพียงแค่มองก็รู้สึกว่าร่ากายเย็นสบายแล้ว นับประสาอะไรกับยามที่ได้กิน ดังนั้นยามนี้ หลี่หลิงหว่านจึงเปรมปรีดียิ่ง

แต่จู่ๆ ก็เห็นไฉ่เยวี่ยสาวใช้ข้างกายโจวซือรีบร้อนวิ่งเข้ามาเอ่ย "คุณหนู แยมแล้ว เกิดเรื่องขึ้นกับคุณชายแปดเจ้าคะ นายหญิงเรียกให้ท่าน รีบไปดู"

"เกิดอะไรขึ้นกับคุณชายแปด" หลี่หลิงหว่านยังไม่รู้ว่าเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นแล้ว นางจึงยังใช้ช้อนตักบัวลอยลูกหนึ่งเข้าปากอย่างสบายใจ ก่อนเอ่ยถามอย่างเนิบช้า

"เห็นว่าคุณชายแปดกินน้ำตาลปั้นรสถั่วจนติดคอ จากนั้นก็..." ระหว่างที่ไฉ่เยวี่ยเอ่ย บนใบหน้าก็เต็มไปด้วยความทนไม่ได้ "จากนั้น คุณชายแปดก็จากไปเจ้าคะ"

แรกเริ่มหลี่หลิงหว่านยังมีอาการตอบสนองไม่ทันว่า 'จากไป' คำนั้น หมายความว่าอย่างไร จากนั้นรอจนนางเข้าใจแล้ว นางก็มองไปที่ไฉ่เยวี่ย

อย่างไม่อยากจะทำอะไรพร้อมเอ่ยถามเสียงต่ำ "เจ้าบอกว่าจะหาเกอเธอร์เขา...
เขา..."

คำสุดท้ายนั้นนางไม่กล้าพูดออกมา

ไฉนเอ๋ยผกศักระ "เจ้าคะ ตอนนี้ขุนอี่เหนียงโตกเศร้างมากเกินไป
จนหมดสติไปแล้ว นายท่านสามกำลังลงโทษแม่หมของคณชายแปด
สูหยินผู้เฒ่าเองก็อยู่ที่นั่น นายหญิงใหญ่กับคณชายห้าคณหนูหกก็เร่งรีบ
ไปหาแล้ว นายหญิงบอกให้บ่าวมาเรียกท่านกับคณชายใหญ่ให้รีบไปดู
เช่นกันเจ้าคะ"

หลี่หลิงหว่านรีบร้อนลุกขึ้นจากเก้าอี้หิน มองไปยังหลี่เหวยหยวน
ที่นั่งอยู่ตรงข้ามแล้วเอ่ย "พี่ชาย พวกเรารีบไปดูเร็วเข้า"

หลี่เหวยหยวนขมวดคิ้วเงยหน้ามองนาง

เดิมทีหลี่ชีวป้อก็มีนิสัยชอบเอาความโกรธไปลงที่ผู้อื่นอยู่แล้ว
ซ้ำในใจคนผู้นั้นยังไม่ชอบหลี่หลิงหว่านอยู่ด้วย ทุกครั้งไม่ว่าพบเจอ
เรื่องอะไร แรกเริ่มจะต้องลากมาพัวพันถึงหลี่หลิงหว่านก่อน จากนั้น
ก็ดูด้านาง ตอนนี้เมื่อพบเจอเรื่องเช่นนี้เข้า ผู้ใดจะรู้ว่าหลี่ชีวป้อจะเกิดเสียสติ
ลุกขึ้นมาดูดาหลี่หลิงหว่านอีกหรือไม่

หลี่เหวยหยวนไม่อยากให้หลี่หลิงหว่านต้องถูกผู้ใดดูดา แต่เมื่อ
คิดในอีกมุมหนึ่งแล้ว อย่างไรก็ตามหลี่เหวยหว่านก็เป็นน้องชายร่วมบิดา ตอนนี้
เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นกับเขา ผู้อื่นล้วนไปกันหมดแล้ว หากหลี่หลิงหว่านไม่ไป
รอวันหน้าไม่เพียงแค่หลี่ชีวป้อ เกรงว่ากระทั่งสูหยินผู้เฒ่ารวมทั้งคนอื่นๆ
ในจวนสกุลหลี่ล้วนแต่จะกล่าวว่หลี่หลิงหว่านเลี้ยงน้ำใจ

ในใจหม่นเวียนเปลี่ยนผันนับหมื่นความคิดในชั่วพริบตา ต่อมา

หลี่เหว่ยหยวนก็ลุกขึ้นยืน "ได้ พวกเราไปด้วยกัน"

ทั้งสองคนเดินทางไปอย่างรวดเร็ว รอจนมาถึงเรือนอิหลันก็ได้เห็นหลี่ชิวป้อถูกคนที่สูทหินผู้เฒ่าสั่งจู้จู้ให้นั่งอยู่บนเก้าอี้แล้ว บนพื้นไม่ห่างกันยังมีอีกร่างที่ดวงตาปิดสนิท ตลอดทั้งร่างถูกผ้าสีขาวพันจนเต็มไปด้วยเนื้อละเอียดๆ นั่นก็คือแม่นมของหลี่เหว่ยหว่า

สูทหินผู้เฒ่ากำลังดำเนินหลี่ชิวป้อ "ต่อให้เจ้าเขียนตินางจนตายแล้วจะมีประโยชน์อะไร อย่างไรก็ตามเหวเกอเออร์ก็ไม่สามารถกลับมาใช้ชีวิตได้อีกทั้งเรื่องนี้ที่สุดแล้วก็เป็นความผิดของเจ้า ยามนั้นหว่านเจี่ยเออร์เอ่ยว่าไม่อาจให้เหวเกอเออร์กินแก้วเปลือกแข็งกับลูกกวาดพวกนี้ แต่เจ้าก็เอาแต่ไม่ฟัง กลับหลังคิดว่านางต้องการทำร้ายเหวเกอเออร์ ตอนนี้เป็นอย่างไรเล่าคนที่ทำร้ายเหวเกอเออร์ก็คือบิดาแท้ๆ เช่นเจ้าผู้นี้!"

หลี่ชิวป้อก็มึนศีรษะไม่เอ่ยวาจา นั่งร้องไห้อยู่บนเก้าอี้อย่างหดหู่
ในใจสูทหินผู้เฒ่าเองก็เจ็บปวด

แม้นางจะมีบุตรชายสามคน แต่หลานชายกลับมีไม่มาก โดยเฉพาะบ้านสามที่มีหลี่เหว่ยหว่านเป็นหลานชายอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น วันนี้ตอนเช้ายามที่แม่นมอุ้มหลี่เหว่ยหว่านมาคารวะนาง เขายังรำเริงสดใสอยู่เลย ยังส่งเสียงเรียกนางว่าท่านย่าด้วยน้ำเสียงที่สดใส ทว่าตอนนี้เขากลับนอนไร้ลมหายใจเช่นนี้เสียแล้ว

สูทหินผู้เฒ่ามองไปยังหลี่เหว่ยหว่านที่ถูกวางเอาไว้บนเตียงหัวอันรู้สึกปวดใจจนอดหลังน้ำตาออกมาไม่ได้เช่นเดียวกัน ระหว่างที่ร้องไห้ นางก็ดำเนินหลี่ชิวป้อไปด้วย บอกว่าเขาไม่ควรคืออันเช่นนั้น เหตุใดตอนแรก

จึงไม่เชื่อคำพูดของหลี่หลิงหว่าน ตอนนี้เป็นหลานชายดีๆ ของนางคนหนึ่ง ได้ถูกหลี่ซิวป้อทำให้เป็นศพไปเสียแล้ว

ถึงแม้รอบด้านจะมีสี่ซื่อ โจวซื่อ และคนอื่นๆ ยืนอยู่ด้วย แต่ในระยะเวลาเช่นนี้ ผู้ใดเลยจะกล้าปลอบโยน ทั้งไม่รู้จะปลอบโยนอย่างไร ทุกคนจึงทำได้เพียงยืนก้มหน้าอยู่ตรงนั้นโดยไม่พูดไม่จา

ซูหยินผู้เฒ่าดูดาหลี่ซิวป้อไปรอบหนึ่ง ต่อมาก็มองเห็นว่า หลี่เหวยหยวนกับหลี่หลิงหว่านมาถึงแล้ว นางจึงถอนหายใจแล้วเอ่ยกับหลี่เหวยหยวน "ตอนนี้ครอบครัวอารองของเจ้าก็เพิ่งจะย้ายไปอยู่ที่อำเภอเทียนฉางกันทั้งครอบครัว อาสามของเจ้ามาประสบเรื่องเช่นนี้ ในใจเขาขมเจ็บปวดราวกับถูกมีดแทง ไฉนเลยจะยังดูแลเรื่องอื่นได้ เหลียงเกอเออร์เองก็อายุน้อย ไม่อาจคาดหวังอะไรจากเขาได้เช่นกัน หยวนเกอเออร์ เจ้าเป็นหลานชายคนโต เรื่องงานศพของหว่านเกอเออร์ คงต้องให้เจ้าผู้เป็นพี่ใหญ่ช่วยจัดการแล้ว"

หลี่เหวยหยวนรับคำอย่างนอบน้อม จากนั้นเขาก็หันหลังเดินออกจากประตูไปสั่งบ่าวรับใช้ให้ไปทำความสะอาดห้องรองปีกตะวันตกที่เรือนด้านหน้า ให้คนถอดประตูบานหนึ่งไปวางไว้ในห้องรองปีกตะวันตก ทั้งยังสั่งให้คนเข้ามายกตัวหลี่เหวยหว่านออกไปวางไว้บนบานประตู ต่อมาสั่งให้บ่าวรับใช้ไปเชิญอาจารย์ทำนายดวงชะตา และสั่งให้คนไปซื้อโลงศพ ไม่ว่าจะราคาเท่าใดก็ให้เลือกโลงศพที่ดีที่สุดมา เมื่อเห็นขุนหลันอียังคงนอนหมดสติอยู่ เขาก็สั่งให้คนควมม้าเร็วไปเชิญท่านหมอมามาโดยรวมแล้วไม่ว่าเรื่องเล็กเรื่องใหญ่เขาล้วนจัดการได้อย่างเรียบร้อยเหมาะสม เป็นไปตามแบบแผนทุกประการ

เมื่อสุหยินผู้เฒ่าได้เห็นแล้ว ในใจก็รู้สึกวางใจได้เสียที

ต่อมานางก็ถอนหายใจยาว หันไปเอ่ยกับทุกคนในห้อง "ข้าชราแล้ว ไม่รู้เหมือนกันว่าพญายมจะมาเอาชีวิตข้าไปเมื่อไร แต่ก็คิดไม่ถึงว่า พญายมจะไม่มารับหญิงชราเช่นข้า กลับมารับหลานชายของข้าไปก่อน เช่นนี้ ช่างน่าปวดใจยิ่งนัก"

ขณะที่พูดหยาดน้ำตาก็หลั่งรินลงมาอีกครั้ง เมื่อทุกคนภายในห้อง ได้ยินถ้อยคำนี้จากสุหยินผู้เฒ่าต่างก็พากันหลั่งน้ำตาเช่นเดียวกัน

สุหยินผู้เฒ่าร้องให้อยู่สักพักก็โบกมือ จากนั้นมองไปที่โจวซื่อแล้วเอ่ย "เมื่อไม่กี่วันก่อนที่เจ้าเอ่ยเรื่องหมิงเยวี่ผู้ขึ้นตั้งครุฑและบอกกับข้าว่า ต้องการยกสาวใช้ผู้นั้นขึ้นเป็นอี่เหนียง ทั้งยังจะให้ลูกในท้องของนาง อยู่ภายใต้ชื่อของเจ้า หลายวันมานี้ข้าคิดดูแล้ว เรื่องนี้ก็ไม่มีอะไรที่ไม่ดี อย่างน้อยหากสาวใช้ผู้นั้นสามารถคลอดบุตรชายออกมาได้ จดไว้ภายใต้ ชื่อของเจ้า เช่นนั้นก็นับได้ว่าเจ้ามีบุตรชายคนโตแล้ว บ้านสามเองก็นับว่ามีทายาทแล้ว วันหน้าเมื่อข้าลงไปอยู่ในปรโลกก็มีหน้าไปพบท่านพี่แล้ว เช่นกัน"

กล่าวจบก็หลั่งน้ำตาอีกครั้ง

สวีซื่อเห็นเช่นนั้นก็รีบสั่งให้สาวใช้ประคองสุหยินผู้เฒ่ากลับไป "ท่านแม่ ท่านวางใจเถิด ที่นี่มีพวกเราอยู่ ท่านควรกลับไปพักผ่อนก่อนเถิด เจ้าค่ะ"

สุหยินผู้เฒ่าโบกไม้โบกมือปล่อยให้ชวงหงประคอง แต่ก็ยัง หลั่งน้ำตาไปด้วยขณะที่เดินจากไป หลังของนางโน้มต่ำราวกับ แก่ชราลงไปไม่น้อยในช่วงพริบตาเดียว

ยามนั้นหลี่เหว่ยหยวนก็กลับมาหลังจากตั้งการเรื่องราวทุกอย่างแล้ว เมื่อเห็นสวี่ฮยินผู้เฒ่ากำลังจะจากไป เขาก็เร่งรีบเดินมาตรงหน้าหลี่หลิงหว่าน เอ่ยกับนางเสียงเบา "เจ้าประคองท่านอย่ากลับไปี่เรือนชื้ออันจากนั้นเจ้าก็ไม่ต้องมาที่นี้สักพักหนึ่ง"

อย่างแรกเขาก็กังวลว่าหลี่ชิวป้ออาจจะเสียสติจนพาลโกรธหลี่หลิงหว่านได้ตลอด อย่างที่สองในห้องนี้ก็เพิ่งมีคนตาย เขากังวลว่าหลี่หลิงหว่านจะหวาดกลัว จึงไม่อยากให้นางรั้งอยู่ที่นี้ มีผู้ให้คอยอยู่เป็นเพื่อนสวี่ฮยินผู้เฒ่า เช่นนี้ผู้อื่นเห็นแล้วมีแต่จะพูดว่านางกตัญญูไม่กล้าเอ่ยเป็นอื่นอย่างแน่นอน

หลี่หลิงหว่านเข้าใจความคิดของหลี่เหว่ยหยวนจึงเร่งรีบตามสวี่ฮยินผู้เฒ่าไป ทางหนึ่งเอ่ยเสียงแผ่วเบาไปรอบโยนอีกฝ่าย อีกทางก็ประคองแขนนาง เดินไปทางเรือนชื้ออันอย่างช้าๆ

หลี่เหว่ยหยวนเห็นหลี่หลิงหว่านจากไปแล้ว ในใจก็ไม่เหลืออะไรให้กังวลอีก จึงสั่งการสาวใช้กับบ่าวชายต่อไปอย่างใจเย็น ทว่ากลับเห็นม่านตรงประตูถูกเลิกขึ้น หลี่หลิงเยี่ยนยืนอยู่ตรงนั้น ดวงตารูปเมล็ดซึ่งมีน้ำคลอมองมาที่เขาอย่างเคียดแค้นขิงขัง

57

ก่อนหน้านี่ตอนที่ซุนหลันอีหมดสติ หลี่ชิวป้อก็รับร่างนางไว้ได้ในทันที จากนั้นยังยื่นมือออกไปนำตัวหลี่เหวยหว่าที่อยู่ในห้องมกอดนางส่งต่อให้กับสาวใช้ที่อยู่ด้านข้าง ส่วนตัวเขาก็คุ้มซุนหลันอีกลับไปยังห้องนอนของนาง และวางนางนอนราบไปบนเตียง

เพียงแต่ไม่ว่าเขาจะตะโกนเรียกนางอย่างไร หรือใช้เล็บจิกจุดไหนจนก็ดี ง่ายระหว่างนิ้วโป้งและนิ้วชี้ก็ดี นางก็ยังไม่ฟื้น นอกจากบริเวณหน้าอกที่ยังมีการขยับขึ้นลงให้เห็นแล้ว ซุนหลันอีก็ราวกับเสียชีวิตไปแล้ว อย่างไรก็ตามนั้น เหมือนจะไม่มีวันตื่นขึ้นมาอีก

หลี่ชิวป้อรู้ว่าซุนหลันอีเสียใจมากเกินไปถึงได้หมดสติไปเช่นนี้ เขาหลังน้ำตาตกลงทอนหายใจยาว สั่งให้หลี่หลิงเยี่ยนรั้งอยู่เป็นเพื่อนซุนหลันอีที่ห้องนอน ส่วนตนเองก็เลิกมานเดินกลับไปยังห้องโถงหลัก

ยามนั้นสุหยินผู้เฒ่ายังร้องไห้อยู่ในห้องโถงหลักอยู่เลย

เมื่อหลี่หลิงเยียนเห็นบิดาออกไปแล้ว นางก็นั่งลงบนขอบเตียง มองขุนหลินที่ทรมตติ ก่อนจะหลังน้ำตาโดยไร้ผู้มเสีย

นางไม่เข้าใจว่ามันเกิดอะไรขึ้น ทั้งๆ ที่ตอนอยู่ที่หังโจวพวกนาง ทั้งครอบครัวยังสุขสบายดี แต่เหตุใดหลังกลับมาเมืองหลวงจึงเกิดเรื่องราวมากมายติดต่อกันเช่นนี้ เมื่อก่อนตอนอยู่ที่หังโจวหลี่ซิวป้อ เคยเอ่ยกับนางว่า 'บุตรสาวของพ่อโดดเด่นทั้งรูปโฉมและความสามารถ เช่นนี้ จะเป็นแค่ลูกอนุได้ยังไง รอพ่อกลับไปแล้วจะต้องหาวิธีอุ้มชู มารดาเจ้าขึ้นเป็นภรรยาเอก ให้เจ้าได้เป็นบุตรสาวที่เกิดจากภรรยาเอก อย่างสง่าผ่าเผย มีเกียรติศักดิ์ศรีอย่างแน่นอน'

ทว่าหลังกลับมาแล้วนางยังคงเป็นบุตรสาวภรรยาเอกไม่สำเร็จ ยามออกไปกับนายหญิงและคนอื่นๆ ยังต้องถูกผู้อื่นดูถูกสถานะลูกอนุของนาง ซ้ำวันนี้น้องชายยังมาตายจากไปอีก

น้องชายเป็นถึงที่พึ่งพิงของนางกับมารดาในอนาคต เดิมทีนางก็เป็นลูกอนุผู้หนึ่ง ตอนนี้น้องชายยังตายจากไป วันหน้านางจะเป็นอย่างไรได้อีก

ทว่ายามนั้นนางกลับได้ยินประโยคเหล่านั้นที่สุหยินผู้เฒ่าเอ่ยกับโจวซื่ออีก

ที่แท้หมิงเยวี่ตั้งครมภ์บุตรของท่านพ่อแล้ว เกรงว่านายหญิง จะซ่อนตัวหมิงเยวี่เอาไว้เสียด้วย หลายวันมานี้ยามนางมาที่เรือนอิหลัน จึงไม่เคยได้เห็นหมิงเยวี่เลย ดูท่านายหญิงจะต้องรู้ว่าตนเองไม่อาจ ให้กำเนิดบุตรชายได้อีก เมื่อเห็นหมิงเยวี่ตั้งครมภ์บุตรของท่านพ่อ จึงเกิดความคิดร้ายกาจต้องการจตเด็กคนนั้นไว้ภายใต้ชื่อของตนเอง และถ้าหากหมิงเยวี่ให้กำเนิดบุตรชาย...

คิดมาถึงตรงนี้หลี่หลิงเยียนก็เคียดแค้นจนกัดฟันกรอด

น้องชายของนางตายแล้ว แต่นายหญิงกำลังจะมีบุตรชาย หลี่หลิงหวานก็จะมีน้องชายคนหนึ่ง พวกนางสองแม่ลูกนับแต่นี้ ย่อมสุขสบายแล้ว ทว่านางกับมารดาจะทำเช่นไรเล่า วันหน้านางยังไม่ต้อง คาดหวังเรื่องมารดาจะได้ขึ้นเป็นภรรยาเอกและตนเองจะได้เป็นบุตรสาว ที่เกิดจากภรรยาเอกแล้ว

มิหนำซ้ำหลายวันมานี้สาวใช้ที่อยู่ข้างกายนางล้วนถูกสับเปลี่ยน จนหมด กระทั่งชิงถงสาวใช้รุ่นใหญ่ข้างกายยังไม่อาจหนีได้พ้น สาวใช้ ชุดใหม่เหล่านั้นก็ดูเคารพนางเพียงแค่เปลือกนอก แต่ภายในกลับเชื่อถือ ไม่ได้ นางต้องใช้จ่ายเงินสี่บาทไปไม่น้อย สุดท้ายถึงได้รู้ว่าหลี่เหวยหยวน เป็นคนอยู่เบื้องหลังการจัดการเรื่องพวกนี้ทั้งหมด

หลี่เหวยหยวนกับนางหาได้มีผลประโยชน์หรือขัดแย้งอะไรกัน โดยตรง เขาจัดการนางเช่นนี้ สาเหตุยังมีไซ้เพราะหลี่หลิงหวานหรือหากหรือ เมื่อหลี่หลิงเยียนคิดมาถึงตรงนี้ก็รู้สึกวุ่นใจเต็มไปด้วยความเคียดแค้นชิงชัง ยากจะสงบ นับประสาอะไรกับยามนี้ที่เกิดเรื่องขึ้น

หลี่หลิงเยียนโกรธจนผุดลุกขึ้น เมื่อเดินมาถึงประตูก็สะบัดมือ เลิกมานไฝที่กั้นตรงประตูขึ้น ทันทีที่ม่านเปิดนางก็ได้เห็นหลี่เหวยหยวน ยืนอยู่ตรงหน้า

สายตาที่หลี่เหวยหยวนมองนางเฉยชาเป็นอย่างยิ่ง รวากับต่อให้ ตอนนี้นางตายลงตรงหน้าเขา เขาก็ไม่รู้สึกสะทกสะท้านแต่อย่างใด

หลี่หลิงเยียนเห็นแล้วก็รู้สึกเกลียดชังจนสองมือสั่นระริก

ทั้งๆ ที่นางก็เหมือนกับหลี่หลิงหวาน ต่างเป็นลูกพี่ลูกน้องของ

หลี่เหว่ยหยวน แล้วเหตุใดหลี่เหว่ยหยวนจึงรักถนอมหลี่หลิงหวาน
ดุจแก้วตาของเขา ทว่ากลับปฏิบัติต่อนางตั้งต้นหญ้าแห้งเหี่ยวริมทาง
เช่นนี้

คิดมาถึงตรงนี้นางก็ถลึงตามองหลี่เหว่ยหยวนอย่างอำมหิตคราหนึ่ง
จากนั้นก็สะบัดมือปล่อยม่านไผ่ในมือลง หมุนตัวกลับไปนั่งลงบนขอบเตียง
ข้างซุนหลันอี้อีกครั้ง

ยามนี้นางไม่ได้ร้องไห้แล้ว แต่กัตรีมิเฝ้าปากแน่น ในสมองคิดถึง
เรื่องราวในภายภาคหน้าอย่างเร่งด่วน

นางไม่อาจเอาแต่นั่งรอความตายอยู่เช่นนี้ ไม่ว่าอย่างไรนางจะต้อง
แย่งชิงอนาคตอันยิ่งใหญ่ของตนเองมาให้ได้

หลี่เหว่ยหยวนไม่สนใจสักนิดว่าหลี่หลิงเยียนจะมองเขาเช่นไร
พูดให้ชัดเจนคือในใจเขารู้สึกรำคาญที่หลี่หลิงเยียนคอยหาเรื่องหลี่หลิงหวาน
เสียด้วยซ้ำ หากมิใช่ว่าตอนนี้นางเป็นลูกพี่ลูกน้องในนามของเขา เขา
ย่อมลงมือจัดการนางไปนานแล้ว ก่อนหน้านี้ที่เปลี่ยนสาวใช้ข้างกายนาง
ทั้งหมดและจำกัดขอบเขตการเคลื่อนไหวของนางก็เป็นการลงโทษ
เพียงเล็กน้อยเท่านั้น และแน่นอนว่าหากวันหน้าหลี่หลิงเยียนยังกล้า
ลงมือกับหลี่หลิงหวานอีก เขาก็จะไม่สนใจว่านางเป็นลูกพี่ลูกน้องในนาม
หรืออย่างไรแล้ว จะต้องลงมือกับนางอย่างแน่นอน

ก่อนหน้ามีบ่าวรับใช้รีบควมม้าไปตามท่านหมอม้า และยามนี้
ท่านหมอม้าก็ได้มาถึงแล้ว

ซุนหลันอี้อีกคงหมดสติอยู่ ท่านหมอเองก็พยายามทุกหนทางแล้ว

แต่ก็ยังไม่อาจปลุกนางให้ฟื้นขึ้นมาได้ สุดท้ายท่านหมอจึงหยิบเข็มเงินออกมา กระจายฝังลงบนจุดฝังเข็มที่เจ็บที่สุดทั่วทั้งร่างขุนหลันอี

ไม่นานขุนหลันอีก็ฟื้นขึ้นมา แต่เพียงแค่มืดตาเท่านั้น นางทั้งไม่ร้องไห้ ไม่ไวยวายนั่งก็ไม่พูดจา ต่อให้ใช้เข็มเงินฝังลงบนจุดฝังเข็มที่เจ็บที่สุดทั่วทั้งร่างกายนางแล้ว นางก็ไม่เปิดปากร้องว่าเจ็บสักคำ

หลี่ชิวป้อกับหลี่หลิงเยียนต่างตื่นตระหนก

ต่อให้หลี่หลิงเยียนฉลาดยิ่งกว่านี้ แต่อย่างไรนางก็เพิ่งอายุสิบห้าปีเท่านั้น เมื่อครู่น้องชายตาย ตอนนี้มีมารดายังมีสภาพเช่นนี้ นางจึงทำได้เพียงจับมือขุนหลันอีและส่งเสียงร่ำไห้ร้องเรียกท่านแม่เท่านั้น ส่วนหลี่ชิวป้อที่ยืนอยู่ด้านข้างก็เฝ้าแต่ถอนหายใจ หลังน้ำตาออกมาเป็นพักๆ

เขาที่เป็นเช่นนี้ย่อมไม่อาจดูแลจัดการเรื่องงานศพของหลี่เหว่ยหว่าได้อีกแล้ว ถึงแม้จวนสกุลหลี่จะมีสามบ้าน แต่ก็เหมือนที่สูญหยีนผู้เฒ่าเอยไ้ ยามนี้บ้านรองทั้งครอบครัวได้ย้ายไปอยู่ที่อำเภอเทียนฉางแล้ว หลี่ชิวชงก็ออกบวชไปนานแล้ว หลี่เหว่ยเหลียงที่เกิดจากภรรยาเอกก็ยังหวังพึ่งพิงอะไรมิได้ ที่เหลืออยู่ให้พึ่งพาได้ก็มีเพียงหลี่เหว่ยหยวน หลานชายคนโตผู้นี้เท่านั้น

ดังนั้นเรื่องงานศพของหลี่เหว่ยหว่าจึงเป็นหลี่เหว่ยหยวนจัดการทั้งหมด

ด้วยเพราะยามนี้เป็นช่วงที่อากาศร้อนที่สุดพอดี ย่อมไม่อาจทิ้งร่างของหลี่เหว่ยหว่าเอาไว้ในเรือนได้นาน พุดไปแล้วไม่ว่าอย่างไรหลี่เหว่ยหว่าก็เป็นแค่เด็กอายุไม่กี่ขวบเท่านั้น ทั้งยังตายผิดธรรมดา เมื่ออิงตาม

ความตั้งใจของสุหยีนผู้เฒ่าแล้วจึงไว้ในเรือนแค่วันเดียวเท่านั้น จากนั้นก็ให้บ่าวรับใช้สี่คนยกโถงของหลิเหวยหวาไปยังสุสานบรรพชนสกุลหลิ

ตอนที่ฝังศพก็ไม่มีผู้ใดไป ด้วยสุหยีนผู้เฒ่าอายุมากแล้ว หลิซิวป้อยังคงทำใจไม่ได้ ซุนหลันอี้ก็ยังไม่มียศ หลิหลังเขียนก็ถูกสั่งให้อยู่ในเรือนส่วนคนอื่น ๆ ล้วนแต่เป็นคนนอกครอบครัว อีกทั้งไม่ว่าอย่างไรหลิเหวยหวาก็เป็นเพียงลูกอนุเท่านั้น ทั้งยังเป็นเด็กน้อยคนหนึ่ง อากาศที่ร้อนมาก ถึงเพียงนี้ย่อมไม่มีความจำเป็นที่ผู้ใดจะต้องเดินทางไปเป็นพิเศษอีก สุดท้ายจึงมีเพียงหลิเหวยหวนที่คอยติดตามดูแลอยู่ทุกชั้นตอน

หลังจากผ่านเรื่องราวเช่นนี้ไป หลิหลังเขียนก็อยู่อย่างสงบไปก่อนชั่วคราว หลิซิวป้อมองดูแล้วทรวดโทรมลงไม่น้อย ส่วนซุนหลันอี้ก็แค่เพียงลมหายใจที่มากกว่าคนตายเท่านั้น

ซุนหลันอี้ไม่หลับตาทั้งวันทั้งคืน ในอ้อมอกกอดเอี้ยมที่วันนั้นนางยังบักให้หลิเหวยหวาไม่เสร็จเอาไว้ ทั้งไม่กินไม่ดื่มแล้วก็ไม่พูดจาไม่ว่าผู้ใดสนทนากับนาง นางก็ทำเพียงมองไปที่เอี้ยมในมืออย่างเหม่อลอยไม่ให้ความสนใจอีกฝ่ายแม้แต่ชนิดเดียว

ความจริงแล้วในจวนสกุลหลิแห่งนี้ก็มีเพียงไม่กี่คนที่ เป็นห่วงซุนหลันอี้จากใจจริง สำหรับสุหยีนผู้เฒ่าแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดของซุนหลันอี้ก็คือการที่นางเป็นบุตรสาวของข้าหลวงซุน ทว่าตั้งแต่ครั้งก่อนที่หลิเหวยหวนไปพูดเช่นนั้น สถานะนี้ของซุนหลันอี้ไม่เพียงแต่จะไร้ประโยชน์ต่อสกุลหลิ ดีไม่ดีอาจจะนำความลำบากมาสู่ทุกคนอีกด้วย ดังนั้นในใจสุหยีนผู้เฒ่าจึงไม่ได้ชื่นชอบนางเท่าไรแล้ว

สำหรับสวีซื่อ ซุนหลันอี้ก็เป็นแค่อนุคนหนึ่งของน้องสามมีเท่านั้น

อนุคนหนึ่งตายไปจะส่งผลกระทบอะไรต่อนายหญิงใหญ่อย่างนางได้เล่า
จำเป็นต้องลดเกียรตินตนเองไปเกลี้ยกล่อมอนุผู้หนึ่งด้วยหรือ

บ่าวรับใช้คนอื่น ๆ ของจวนสกุลหลี่ยิ่งไม่ต้องพูดถึง ล้วนแต่
เอนเอียงไปตามฮุนยินผู้เฒ่าทั้งสิ้น มองเห็นแต่ประโยชน์ ยกยอคนที่สูงกว่า
เหยียบย่ำผู้ที่ต่ำต้อย มีแต่จะยื่นมองด้วยความครีครวญ

ทว่าโจวซือเห็นฮุนหลันอี่มีสภาพเป็นเช่นนี้แล้วก็รู้สึกเวทนามากจริงๆ
เมื่อก่อนนางไม่ค่อยมาหาฮุนหลันอี่เท่าไรนัก ประการแรกเพื่อหลีกเลี่ยง
ปัญหา ประการที่สองคือเมื่อเห็นหลี่ชิวป้อดีต่อฮุนหลันอี่เช่นนั้น ในใจนาง
ก็ยังรู้สึกอิจฉาและไม่สบายใจอยู่ไม่น้อย แต่ตอนนี้นางกลับมาหาฮุนหลันอี่
อยู่บ่อยๆ เอย์สนทนาด้วย เกลี้ยกล่อมให้อีกฝ่ายคิดตกเสียที ทั้งยัง
เอ่ยคำพูดปลอบโยนเช่น 'เจ้าอายุยังน้อย วันหน้ายังสามารถคลอดบุตรชาย
ออกมาได้อีก'

แต่มีหนหนึ่งที่หลี่ชิวป้อพบโจวซืออยู่ที่นั่น นางถูกเขาต่อว่า
อย่างหนัก บอกว่านางกำลังเสแสร้งทำเป็นมีเมตตา ความจริงแล้ว
ตั้งใจมายั่วฮุนหลันอี่มากกว่า วันหน้าห้ามไม่ให้นางมายังเรือนฮุนหลันอี่อีก
โจวซือร้องไห้โหมโไปรอบหนึ่ง ด้วยเหตุนี้ภายหลังจึงไม่ได้กลับไปอีก

และต่อมาตัวหลี่ชิวป้อเองก็ไม่ได้มาเยือนที่เรือนฮุนหลันอี่เท่าไรนัก
ประการแรกเป็นเพราะทุกครั้งที่เขามาถึง สิ่งที่มองเห็นล้วนเป็นสภาพ
เหม่อลอยราวกับศพเดินได้ของฮุนหลันอี่ สายตาของนางไม่แม้แต่
จะเหลือบมองเขาสักนิด ทั้งไม่ยอมเอ่ยวาจากับเขาแม้แต่ประโยคเดียว
ไม่ว่าเขาจะทำเช่นไรล้วนเป็นการเอาหน้าร้อนๆ ไปแนบกันเย็นๆ

ส่วนประการที่สองเป็นเพราะในใจหลี่ชิวป้อเองก็รู้สึกละอายใจ

แม้ต่อหน้าคนอื่นเขาจะไม่ยอมรับ พูดแต่ว่าเป็นแม่นมของหลี่เหวยหว่า ที่ทำร้ายบุตรชายถึงแก่ความตาย วันนั้นหลังเสียแม่นมของหลี่เหวยหว่า อย่างอำมหิตแล้ว วันต่อมาเขาก็ขายนางออกไปเป็นนางโลมทันที แต่ในใจเขาก็ตระหนกอย่างลึกซึ้งว่าแท้จริงแล้วคนที่ทำร้ายหลี่เหวยหว่าก็คือตัวเขาเอง

หากยามนั้นเขาฟังคำพูดของหลี่หลิงหว่าน ไม่ให้หลี่เหวยหว่ากินของจำพวกถั่วเปลือกแข็งและลูกกวาดพวกนั้นอีก หลี่เหวยหว่าจะตายได้อย่างไร ยามนี้คงยังสามารถยิ้มเอ่ยเรียกเขาว่าท่านพ่อด้วยการออกเสียงที่ไม่ชัด แต่เป็นตัวเขาที่ชื่อน้ำตาลปั้นรสถั่วมาทำร้ายหลี่เหวยหว่าเองกับมือ

เหตุใดยามนั้นเขาจึงต้องคิดว่าหลี่หลิงหว่านมีเจตนาร้ายแอบแฝง คิดว่านางไม่อาจเห็นหลี่เหวยหว่าอยู่ได้ด้วยดีได้ด่วยเล่า นับเป็นความดีอันของเขาโดยแท้ ถึงได้ทำร้ายบุตรชายตนเองกับมือ บุตรชายที่เขารักถนอมดูจสมบัติล้ำค่า

หลายวันที่ผ่านมา ทุกๆ ครั้งที่เขาคิดถึงเรื่องนี้ก็มีแต่ความรู้สึกทุกข์ทรมานราวกับในหัวใจมีน้ำมันเดือดพล่าน เข้มเหล็กนับหมื่นทิมแทงหัวใจอยู่ มีเพียงการร่ำสุราในยามค่ำคืนเท่านั้นที่ช่วยบรรเทาได้ มิฉะนั้นเขาก็ไม่อาจข่มตาหลับได้ตลอดทั้งคืน แต่ขอเพียงหลับตาลง เบื้องหน้าก็จะเห็นเป็นใบหน้าเขียวคล้ำ สองตาเหลือกขึ้นของหลี่เหวยหว่าในวันนั้นมีบางครั้งยังเห็นหลี่เหวยหว่ายื่นมือมาเพื่อจะ让他อ้อม ทว่ารอจนเขาอ้อมบุตรชายมาไว้ในอ้อมกอดแล้ว ทันใดนั้นหลี่เหวยหว่าก็จะสลายหายไปทันที

หัวใจเจ็บปวดรวดร้าวอย่างยิ่งยวด ทั้งกินไม่ได้นอนไม่หลับ ร่ำสุรา อยู่ทุกค่ำคืน มีเพียงหลังเหมายามแล้วจึงจะสามารถนอนหลับได้สักพักหนึ่ง เกี่ยวกับเรื่องอื่นเขาล้วนไม่มีเวลาไปให้ความสนใจอีก

แต่ไม่ว่าอย่างไรเขาก็เป็นรองเสนาบดีฝ่ายขวากรมอากร เมื่อเหมายามทุกคืนเช่นนี้ ยามไปรายงานตัวที่กรมอากรในตอนเช้าจะยังรวบรวมสมาธิได้อย่างไร อีกทั้งในราชสำนักแห่งนี้ ตลอดมาก็เป็นสถานที่ที่มีการต่อสู้ชิงดีชิงเด่นไม่เคยหยุด เมื่อปีก่อนเขากลับจากหังโจมารับตำแหน่ง เคลื่อนไหวทั้งบนและล่างจึงได้มาซึ่งตำแหน่งรองเสนาบดีฝ่ายขวากรมอากรนี้ ที่ด้านหลังมีคนจำนวนมากเพียงใดจับจองตำแหน่งนี้ อยู่ เมื่อจู่ๆ เห็นเขาได้นั่งตำแหน่งนี้ ในใจย่อมเกิดความไม่ยินยอม และประจวบเหมาะกับการที่ยามนี้ในใจเขาปวดร้าวจึงเหมายามทั้งวันทั้งคืน ด้วยเหตุนี้การงานจึงหย่อนยาน กระทำเรื่องผิดพลาดออกมามากมาย อีกทั้งยังมีวันหนึ่งขณะที่เข้าร่วมประชุมขุนนาง เขาเหมายามยังไม่สร้างหน้าตาทรุดโทรม แล้วยังบังเอิญที่ฮ่องเต้ซึ่งประทับอยู่บนบัลลังก์ทองคำทอดพระเนตรเห็นเข้าพอดี ยามนั้นจึงทรงเรียกเขามาตำหนิรอบหนึ่ง รจนกระทั่งเลิกประชุมก็ยังถูกเพื่อนร่วมงานคนอื่นเยาะเย้ยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้อีกหน

และต่อมาหลังจากเขาคำนวณอากรที่แต่ละห้องที่ส่งมาก็ได้ก่อความผิดพลาดครั้งใหญ่ขึ้น เสนาบดีกรมอากรโกรธอย่างมาจึงยื่นฎีกา ถวายฮ่องเต้ ฮ่องเต้เองก็กริ้วเช่นกัน ตรัสเพียงว่าบุคคลที่ไม่ละเอียดยรอบคอบเช่นนี้จะให้อยู่ที่กรมอากรได้อย่างไร ทั้งยังดำรงตำแหน่งสำคัญอย่างรองเสนาบดีฝ่ายขวากรมอากรอีก ยามนั้นจึงได้ปลดหนีชีวิตออกจาก

ตำแหน่งรองเสนาบดีฝ่ายขวากรมอากรทันที ทว่าเห็นแก่ที่หลายปีก่อนหน้า เขาจับตำแหน่งอยู่ต่างเมืองพอจะมีความดีความชอบอยู่ จึงได้มอบตำแหน่งรองเสนาบดีสำนักราชยานให้

ไม่พูดถึงว่าตำแหน่งรองเสนาบดีสำนักราชยานนี้เป็นขุนนางลำดับหลักชั้นสี่ ต่ำกว่าตำแหน่งรองเสนาบดีฝ่ายขวากรมอากร ขุนนางลำดับหลักชั้นสามซึ่งเป็นตำแหน่งเดิมของหลี่ชิวป้อไปชั้นหนึ่ง พูดเพียงว่าสำนักราชยานเป็นหน่วยที่มีหน้าที่เลี้ยงอาษา ยามนี้ไม่มีสงครามอะไร แผ่นดินสุขสงบ ดังนั้นตำแหน่งรองเสนาบดีสำนักราชยานนี้จึงนับว่าเป็นตำแหน่งว่างงานจริงๆ ไม่มีอำนาจอะไรโดยสิ้นเชิง

เกี่ยวกับเรื่องนี้ในใจหลี่ชิวป้อย่อมรู้สึกกัลดกั้ม และไม่ใช่ว่าเพียงเรื่องนี้เท่านั้น เพราะทุกครั้งที่ไปเยี่ยมขุนหลันอี เขาก็จะได้เห็นอาการอยู่มิผู้ตายของนาง ต่อให้เขาเอ่ยปลอบด้วยน้ำเสียงอบอุ่นอ่อนโยนอย่างไร หรือบันดาลโทสะดุด่าใส่สาวใช้ กระทั่งทำลายข้าวของ ขุนหลันอีก็ไม่แม้แต่จะมองเขา ทั้งไม่เคยวาทจากับเขาแม้สักครั้งคำ แล้วหลี่ชิวป้อจะไม่รู้สึกอึดอัดใจได้อย่างไร ดังนั้นพักหลังเขาจึงไม่กลับไปเหยียบเรือนอีหลันอีอีกแม้แต่ก้าวเดียว

สุหยินผู้เฒ่าเองก็เริ่มไม่ชอบขุนหลันอีแล้ว นางรู้สึกว่สาเหตุที่เกิดขึ้นเรื่องเช่นนั้นขึ้นกับหลี่เหว่ยหว่าล่วนเป็นเพราะมารดาอย่างขุนหลันอีไม่ได้ดูแลเขาให้ดี และยามนี้หลี่เหว่ยหว่าก็ตายไปแล้ว จะยังแสดงท่าทีเศร้าโศกเช่นนั้นออกมาทั้งวันให้ผู้ใดชมอีกเล่า ทั้งยังทำให้ตำแหน่งและชั้นขุนนางของหลี่ชิวป้อต้องถูกลดลงไปด้วย โดยถูกส่งไปยังสำนักราชยานสถานที่ที่จัดจางไร้อำนาจเช่นนั้น

ส่วนบรรดาบ่าวรับใช้ในงานสกุลหลี่ เมื่อพวกเขาเห็นสุนหยินผู้เฒ่า กับหลี่ชิวป้อปฏิบัติต่อซุนหลันอี่เช่นนี้แล้ว ข้างบนทำเอียงไรข้างล่าง ย่อมเอาอย่าง ยังมีเรื่องใดที่ทำไม่ได้อีก ยามปกติที่พูดถึงซุนหลันอี่ ในถ้อยคำจะเต็มไปด้วยการดูถูกก็แล้วไปเถอะ ยิ่งกว่านั้นภายหลังพวกเขา ถึงกับลิดรอนข้าวของในชีวิตประจำวันของซุนหลันอี่ ทั้งไม่สนใจดูแลอีกด้วย

ซุนหลันอี่เองก็เหมือนกับคนที่ตายไปแล้วจริงๆ นางไม่ถือสา เรื่องพวกนี้โดยสิ้นเชิง ตลอดทั้งวันเอาแต่อยู่ภายในเรือนอิหลัน ในมือ กำเอี่ยมที่นางตั้งใจปักให้หลี่เหวยหว่าแน่นและหลังน้ำตาเจี๊ยบๆ ยามกิน ก็กินไปเพื่อประทังชีวิตเท่านั้น แทบไม่รู้รสชาติอาหารใดๆ

ถึงยามนี้แม้คนที่เหลืออยู่ข้างกายซุนหลันอี่จะมีสาวใช้ที่คอยติดตาม อยู่กลุ่มหนึ่ง กระนั้นภายในเรือนอิหลันก็ยังอ้างว้างขึ้นมาซำๆ อยู่ดี

หลี่หลิงหว่านมองเห็นความเปลี่ยนแปลงทุกอย่างนี้ในสายตา ในใจมีแต่เน่กสะท้อนใจไม่หาย

ในนิยายนางไม่ได้เขียนให้หลี่เหวยหว่ากินน้ำตาลปั้นรสถั่ว จนติดคอตาย ในทางกลับกันหลี่เหวยหว่ายังคงได้ใช้ชีวิตอย่างสุขสบาย มาโดยตลอด ดั่งนั้นเพื่อบุตรชายและบุตรสาวแล้ว ต่อให้ภายหลัง ซุนหลันอี่ได้พบหย่งฮวนโหวครั้งหนึ่งและรู้ว่าเขาไม่ได้แต่งงานตลอดชีวิต เพื่อตนเอง แม้ในใจจะซาบซึ้งใจเพียงใด แต่สุดท้ายก็ยังปฏิเสธคำขอร้อง ของหย่งฮวนโหวทั้งน้ำตา

ซุนหลันอี่เป็นมารดา นางจะต้องรับผิดชอบหน้าที่ของมารดา เพื่อลูกๆ ของตนเอง

ทว่าตอนนี้หลี่เหว่ยหวนกลับตายไปทั้งอย่างนี้แล้ว ชุนหลันอีก็ไม่ต้องจากคนตายเท่าไรนัก บางทีความตายอาจจะอยู่ไม่ไกลจากวันนั้นเท่าไรแล้วเช่นกัน

"ชุนอีเห็นชิงช่างน่าสงสารยิ่งนัก" หลี่หลิงหว่านเอ่ยทอดถอนใจกับหลี่เหว่ยหวน

หลี่เหว่ยหวนมองนางคราหนึ่ง

อากาศร้อน นางสวมเสื้อสีเขียวอ่อน กระโปรงลวดฉินสีขาวยาวคลุมมือไปเหอ* ระหว่างเรือนผมเสียบเพียงปิ่นระย้าดอกโบตั๋นที่ครวก่อนเขาซื้อให้นางกับดอกไม้ประดับผมทำจากผ้าไหมสีเขียวอ่อนดอกหนึ่งเท่านั้น

ตอนนี้นางกำลังนั่งอยู่บนตั่งไม้ ขมวดคิ้วน้อยๆ บนใบหน้าแดงแหวทนไม่ได้ยู่บ้าง

"ใต้หล้านี้มีผู้ที่น่าสงสารมากมายนัก" หลี่เหว่ยหวนหลุบตาลงอีกครั้ง นิ้วมือจับมูมขวาของตำราในมือ พลิกเปิดไปอีกหน้าอย่างช้าๆ "หากเจ้าสงสารพวกเขา เกรงว่าแม้แต่เวลากินเวลานอนก็ไม่เหลือแล้ว"

หลี่หลิงหว่านย่อมรู้ว่าประโยคนี้ของเขาพูดได้ถูกต้อง ฉะนั้นเพียงแค่อเอ่ยทอดถอนใจออกมาหนึ่งประโยคเช่นนี้ก็พอแล้ว ในเมื่ออย่างไรเสียเรื่องเห็นใจชุนหลันอีก็นับเป็นเรื่องหนึ่ง แต่หากยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือดูเหมือนจะมีใช้เรื่องที่น่าสามารถช่วยได้

มิหนำซ้ำหากพูดกันตามจริง การช่วยเหลือชุนหลันอีก็นับว่า

* ไปเหอ แปลว่าร้อยรวมประสาน เป็นชื่อดอกไม้ หมายถึงดอกลิลลี่ และยังเป็นชื่อทรงผมแบบเกล้ามวย โดยแบ่งผมเป็นหลายกลุ่มมัดพันซ้อนกันเป็นสองวงกลางศีรษะ และรวบเก็บปลายผมตรงท้ายทอยอีกหนึ่งกลุ่ม

เป็นการช่วยเหลือหีหลังเขียนในทางอ้อม พุดไปแล้วนางกับหีหลังเขียนต่างยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามกันก็เป็นเพราะมารดาของตนเอง อีกทั้งนางยังวางบทให้หีหลังเขียนเป็นตัวละครที่ร้ายกาจผู้หนึ่ง...

เช่นนั้นก็ช่างเถิด ขอเพียงนางเห็นคนตกบ่อแล้วไม่โยนหินซ้ำ* ก็พอแล้วจริงหรือไม่

วันนี้หีเหวยหยวนได้หยุด หีหลังหว่านคิดว่าระยะนี้เกิดปัญหาขึ้นมากมาย ทั้งสองวันนี้นางก็ไม่ได้พบเขาเลย ดังนั้นจึงอาศัยตอนที่หีเหวยหยวนได้พักผ่อน ตอนเช้าอากาศยังเย็นสบายจึงมาเยือนทางด้านนี้ทันที คิดแค่เพียงอยากเจอหน้าและพูดคุยกับเขา จากนั้นก็จะกลับไป ทว่ายามนี้ดวงอาทิตย์เคลื่อนไปอยู่ตรงกลางศีรษะแล้ว กำลังแผดเผาผู้คนที่อยู่กลางแจ้ง เพียงนางมองในใจก็หนักแล้ว ไฉนเลยจะยังกล้าออกไปอีก หีหลังหว่านจึงตัดสินใจไม่กลับไปก่อนชั่วคราว รอให้พลบค่ำดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า เย็นสบายกว่านี้แล้วค่อยกลับไป

ที่ว่าอยู่ที่นี้ก็ไม่มีอะไรให้ทำ นางจึงนั่งว่างอยู่บนตั่งไม่ริมหน้าต่าง รอกินอาหารกลางวัน

เมื่อครู่เสี่ยวซานได้ออกไปห้องครัวกับจินเหยียนเพื่อนำมารับอาหารกลางวันของนางกับหีเหวยหยวนมาให้แล้ว

เดิมทีหีเหวยหยวนยังนั่งอยู่บนตั่งไม่อีกฝั่ง ในมือถือตำราอ่าน ยามนี้เห็นหีหลังหว่านมีท่าที่เบื่อหน่าย เขาจึงวางตำราในมือลงและเอ่ยแนะนำ "พวกเราเล่นเดินหมากกันดีหรือไม่"

หีหลังหว่านสายศีรษะอย่างไม่สนใจยิ่ง เดิมทีนางก็กระจำงดี

* มาจากสำนวน 'เห็นคนตกบ่อโยนหินซ้ำ' หมายถึงซ้ำเติมคนที่กำลังตกระกำลำบาก

อยู่แล้วว่าสติปัญญาของตนเองสู้หลิเหวยหวยวนไม่ได้ เหตุใดยังต้อง
เล่นเดินหมากกับเขาอีก หากเล่นนางย่อมจะถูกเขากดข่มอย่างแน่นอน

"พี่อ่านตำราของพี่ต่อไปเถอะเจ้าคะ" หลิเหวยหวยวนเฉื่อยช่าอยู่บ้าง
อากาศร้อนเช่นนี้ช่างชวนให้ผู้คนรู้สึกไม่กระปรี้กระเปร่าจริงๆ อีกทั้งเหตุใด
นางจะต้องเห็นหลิเหวยหวยวนอ่านตำราอยู่เสมอด้วย เขาสอบผ่าน
เป็นจ้วงหวยวนได้แล้ว เพราะอะไรยามว่างถึงยังต้องอ่านตำราอยู่อีก
ในนิยายนางไม่ได้วางให้เขาเป็นหนอนหนังสือเช่นนี้เสียหน่อย

หลิเหวยหวยวนเห็นหลิเหวยหวยวนไม่สนใจการเดินหมาก เขาจึง
เสนอขึ้นมาอีกหลายอย่าง แต่ล้วนถูกหลิเหวยหวยวนเอ่ยปฏิเสธอย่างเฉื่อยช่า
ไปเสียหมด

ด้วยอากาศร้อนเกินไป ไม่ว่าจะอะไรก็ล้วนไม่อยากทำ คิดแค่เพียง
อยากจะกินอาหารให้เสร็จแล้วหาสถานที่เย็นสบายสักแห่งนอนหลับ
รอหลังตื่นขึ้นมาท้องฟ้าก็มืดแล้ว จากนั้นก็อาบน้ำ ขยับเคลื่อนไหวน
อีกเล็กน้อย แล้วก็นอนต่อ

ช่างเป็นความธรรมดาของฤดูร้อนจริงๆ

ทว่ารอจนเย็นเยียนนำของสิ่งหนึ่งเข้ามาในห้องนางก็รู้สึกกระตือรือร้น
ขึ้นมาทันที

ที่เย็นเยียนถือเข้ามาเป็นสุราบ๊วยกาหนึ่ง

กาสุราสีฟ้าอมเขียววางอยู่ในซามก้นลึกที่เต็มไปด้วยเกล็ดน้ำแข็ง
ผิวด้านนอกกาสุรายามนี้เต็มไปด้วยหยดน้ำพรางพราว หลิเหวยหวยวน
ยื่นมือออกไปลูบหยดน้ำเหล่านี้ซึ่งให้ความรู้สึกเย็นๆ

สุราบ๊วยแช่น้ำแข็งนี่นา

หลี่หลิงหว่านตื่นตื่นขึ้นมาทันที

แต่หลี่เหว่ยหยวนกลับแสดงออกชัดเจนว่าไม่ให้นางตื่น "นี่เป็นของที่เมื่อไม่กี่วันก่อนเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งมอบให้ข้า บอกว่าเป็นสุราบ๊วยรสดีที่สุหยินของเขาหมัก เพื่อนร่วมงานทุกคนในสำนักราชบัณฑิตต่างได้รับมอบกันคนละสองไห แต่ถึงจะเป็นสุราผลไม้ก็ไม่สามารถทำให้ผู้คนเมามาย เจ้าไม่อาจดื่มได้หรอกนะ"

ทั้งยังถามจิ้นเหยียน "ไม่มีน้ำบ๊วยเย็นหรือจะไปหยิบมาถ้วยหนึ่งให้คุณหนูสี่ดื่ม"

จิ้นเหยียนมีสีหน้าลำบากใจ เขาผายมืออย่างจนปัญญา "ป่าจางในห้องครัวบอกว่าเดิมทีวันนี้บ๊วยเย็นก็ทำมาน้อยอยู่แล้ว นางนำไปมอบให้สุหยินผู้เฒ่าและนายท่านสามทั้งหมดแล้วขอรับ ทำได้เพียงรอฟรู่นี้เข้าจึงจะทำได้ใหม่อีกครั้ง"

หลี่เหว่ยหยวนได้ยินแล้วคิ้วยาก็ขมวดขึ้นมาเรื่อยๆ สีหน้าไม่พอใจอยู่บ้าง

"ไม่มีน้ำบ๊วยเย็นก็ช่างเถิด" หลี่หลิงหว่านเห็นเรื่องราวเป็นเช่นนี้ก็ยิ้มเอ่ย "สุราบ๊วยแช่น้ำแข็งก็เหมือนกันนี่ ล้วนทำมาจากบ๊วยเช่นเดียวกัน"

ทั้งยังเรียกหลี่เหว่ยหยวน "พี่ชายคนดี พี่ให้ข้าดื่มสักเล็กน้อยเถิด ไม่มากมาย แค่เพียงครึ่งกา ดีหรือไม่เจ้าคะ"

กล่าวจบก็ยิ้มให้เขาอย่างประจบประแจง หากด้านหลี่หลิงหว่านมีหางน้อยๆ โผล่ออกมา เกรงว่ายามนี้คงกำลังสะบัดสายซ้ายขวาไม่หยุดเป็นแน่

ในใจหลี่หลิงหว่านกำลังคิดว่า เมื่อก่อนข้าสามารถดื่มเบียร์
ได้สองสามขวด สุราบ๊วยนี้ไม่ว่าอย่างไรก็แค่สุราผลไม้เท่านั้น จะทำให้
ข้าล้มได้เชียวหรือ

เมื่อหลี่เหวยหยวนได้ยินก็ถลึงตาใส่นางคราหนึ่ง
ยังจะบอกว่าดื่มครั้งงากอีก เหตุใดเจ้าไม่ดื่มหนึ่งกาเต็มๆ ไปเสียเลย
เล่า

ทว่าหลี่เหวยหยวนก็ยังให้จิ้นเหยียนไปหยิบจอกสุรามากอีกใบ
จากนั้นเขาก็ยื่นมือไปหยิบกาสุรามารินให้นางหนึ่งจอกด้วยตนเอง
และวางไว้ตรงหน้านาง "ดื่มได้แค่จอกนี้จอกเดียวเท่านั้น"

หลี่หลิงหว่านก้มหน้ามองจอกสุราเล็กตรงหน้า สุราบ๊วยที่บรรจุอยู่
ภายในนี้ไม่รู้ว่สัก็่เจียน* กันเชียว นี่เขากำลังให้อาหารแมวอยู่หรือไร

หลี่หลิงหว่านจึงเอ่ยอย่างไม่เห็นด้วย "จอกสุราเล็กเช่นนี้จะบรรจุ
สุราบ๊วยได้มากแค่ไหนกัน เกรงว่าดื่มลงไปจอกหนึ่ง รสชาติสุราบ๊วย
เป็นเช่นไรข้ายังไม่ทันได้ลิ้มรสเสียด้วยซ้ำ"

"เรื่องแค่นี้เจ้าก็ไม่เข้าใจเสียแล้ว" หลี่เหวยหยวนกำลังถือการินสุรา
ลงในจอกเบื้องหน้าตนเองพอดี เมื่อได้ยินนางตัดพ้อ เขาไม่แม้แต่
จะเงยหน้า ยังคงรินสุราต่อไปอย่างเชื่องช้า "ชิมสุราจะต้องใช้จอกใหญ่
ไปทำไม หากเป็นเช่นนั้นไม่กลายเป็นวัวเคี้ยวโบตัน** แล้วหรือ"

หลี่หลิงหว่านแทบจะตะกุกท่าแพง "พี่ชายก็ให้ข้าเป็นวัวเคี้ยวโบตัน
เถิด"

หลี่เหวยหยวนกลัวหลี่หลิงหว่านเมามาย เรื่องนี้เขาจะยอมให้นาง

* เจียน เป็นหน่วยชั่งของจีน 1 เจียนมีน้ำหนักประมาณ 5 กรัม

** วัวเคี้ยวโบตัน เป็นสำนวน หมายถึงคนหยาบกระด้างไม่รู้จักรู้คุณค่าและความงามของสิ่งต่างๆ

ทำตามใจได้หรือ เขาจึงไม่เอ่ยวาจา เพียงยื่นมือไปหยิบจอกสุราขึ้นมา และยืมส่งสัญญาณให้นาง

ตัวหลี่เหยวหยวนเองก็ไม่ชอบดื่มสุรานัก เพียงแต่ระยะนี้อากาศร้อน และสุราบ๊วยนี้ก็มีรสชาติเปรี้ยวหวาน สามารถขจัดร้อนได้ดียิ่ง เขาถึงได้ แซ่เยี่ยนแล้วนำมาดื่มจอกเล็กๆ บ้างเป็นครั้งคราวเท่านั้น

หลี่หลิงหว่านดื่มสุราบ๊วยในจอกเล็กลงไปอย่างคับข้องใจ ภายในอีกเดี๋ยว จากนั้นก็วางจอกลง โนมัตวไปตั้งแขนเสื้อหลี่เหยวหยวน อย่างหน้าไม่อาย ส่งเสียงเรียกเขาว่าพี่ชายคนดีเสียงเบาอยู่หลายครั้ง คิดอยากจะดื่มสุราบ๊วยอีกสักจอก

เดิมทีนางก็มีรูปโฉมงดงามอยู่แล้ว ยามที่ออกอ่อนเช่นนี้บนใบหน้า ก็จะยิ้มกว้าง สีหน้าทั้งฉอเลาะทั้งเข้ายวน หลี่เหยวหยวนเห็นแล้วรู้สึก รวากับในใจมีเล็บแมวข่วน ทั้งคันทั้งร้อนวูบวาบ

สุดท้ายหลี่เหยวหยวนก็เอาชนะน้ำเสียงขอร้องอันอ่อนหวานของนาง ไม่ได้ ยังคงรินสุราบ๊วยให้นางอีกจอกหนึ่ง

จอกแล้วจอกเล่า จวบจนตอนทำนางก็ดื่มไปถึงห้าจอกเต็มๆ

เดิมทีหลี่หลิงหว่านก็ไม่ได้เก็บเรื่องดื่มสุราแล้วเมามายมาใส่ใจ รู้สึกเพียงแค่ว่าตนเองค่อนข้างคอแข็ง แต่สุราบ๊วยห้าจอกเท่านั้น นางจะเป็นเช่นไรได้ ทว่ามีอยู่เรื่องหนึ่งที่นางไม่เคยคิดมาก่อน นั่นก็คือร่างกาย ที่นางอยู่ในตอนนี้ไม่เคยดื่มสุรามาก่อน อีกทั้งดูแล้วความสามารถ ในการดื่มก็ไม่ได้ดีสักเท่าไรด้วย เพราะนางเพิ่งจะดื่มไปได้ไม่กี่จอกก็รู้สึก ว่าหัวใจเต้นโครมคราม ใบหน้าร้อนผ่าวแล้ว

หลี่หลิงหว่านยกมือขึ้นแตะสองแก้มที่ร้อนผ่าวของตนเอง ทั้งยัง

ดูปรีศระที่มึนงงหนักอึ้งเล็กน้อย ในใจยังไม่อยากจะเชื่อนัก

ทั้งๆ ที่เมื่อก่อนนางสามารถดื่มเบียร์ได้สองสามขวดโดยที่หน้าไม่แดง สีพจรไม่เต้นเร็ว เหตุโดยยามนี้เพิ่งจะดื่มสุรารบ้วยไปห้าจอกนางก็กลายเป็น เช่นนี้แล้ว

เมื่อหลิเหวยหยวนเห็นสองแก้มของหลิหลังหว่านแดงกำ แววดา เลื่อนลอย เขาก็รู้ซัดว่านางเมามายแล้ว

เขารีบวางจอกในมือลง แล้วยื่นมือออกไปลูบแก้มนางพร้อมเอ่ยถาม "หว่านวาน เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง"

หลิหลังหว่านรู้สึกว่าการที่ศระระตนเองหนักราวพันชั่ง กระทั่งนางแทบจะ ประคองศระระไว้ไม่ไหวแล้ว

หลิหลังหว่านใช้แรงอย่างมากในการยกศระระขึ้นมองหลิเหวยหยวน ก่อนจะรู้สึกภาพเบื้องหน้ากำลังทับซ้อน ไม่รู้แล้วว่ามีหลิเหวยหยวนที่คน ที่กำลังพูดคุยกับนาง จึงยื่นมือออกไปควานหาชายชรา ระบุว่าที่ควานหา ยังยืมเอ่ย "พี่ชาย ตกหลงพี่คนไหนจึงจะเป็นพี่ตัวจริงเจ้าคะ"

หลิเหวยหยวนมองนางก่อนถอนหายใจเบาๆ จากนั้นเขาก็ยื่นมือ ออกไปกุมมือนางและนำมาวางไว้บนใบหน้าตนเอง "คนนี้ก็คือพี่ชายเอง"

หลิหลังหว่านจึงหรีตาลงพร้อมเสียดสีระระมอง จากนั้นก็ยิ้มหวาน ให้เขา

ยามนี้นางกำลังเมามาย ใบหน้าดูจแสงอาทิตย์ยามสายณห์ เดิมทีถึงดงามยิ่งกว่าปกติอยู่แล้ว ในยามที่ยิ้มหวานเช่นนี้ราวกับ ดอกโบตั๋นงามลุ่มเมื่องที่แย้มกลีบบานอย่างไรอย่างนั้น

ในใจหลิเหวยหยวนพลันรู้สึกหวั่นไหวขึ้นมาอย่างห้ามไม่ได้

หลี่หลิงหว่านผู้เฒ่ามาเคยเดิมทีก็นั่งไม่ค่อยมั่นคงอยู่แล้ว ตอนนี่ยังยกตัวขึ้นน้อยๆ จากเก้าอี้ ยื่นมือมาลูบใบหน้าหลี่เหวยหยวนอีก ร่างกายจึงโอนเอียงไปมา มองดูเหมือนจะฟุบลงกับพื้นอยู่แล้ว หลี่เหวยหยวนเห็นเช่นนั้นจึงรีบกุมมือนางที่เขาจับไว้ให้มันแน่นแล้วเขยิบร่างยื่นแขนออกไปซ้อนร่างนางขึ้นมา ทั้งยังยกตัวนางมานั่งบนตักตนเองเสียเลย

หลี่หลิงหว่านไหนเลยจะนั่งได้อย่างมั่นคง เมื่อมาถึงบนตักเขาครีงตัวบนก้นล้มลงมานับบอกเขาทันที แต่นางกลับไม่ยอมนั่งให้ดี ทั้งยังยกมือขึ้นลูบแก้มเขาต่อไป ขณะที่ลูบยังยิ้มเอ่ย "พี่ชาย พี่หน้าตาดีมากจริงๆ เจ้าค่ะ"

จากนั้นนิ้วมือขานุ่มของนางก็ลากผ่านหว่างคิ้ว ปลายจมูก ริมฝีปากของเขา สุดท้ายมาหยุดลงที่ปลายคางแล้วเฉี่ยไปมา

ตอนนี้หลี่เหวยหยวนอายุยี่สิบปี เริ่มมีโครงร่างแล้ว พองอกขึ้นมา ก็จะโกนออก ดังนั้นแม้ตอนนี้ปลายคางของเขาจะมองดูเกลี้ยงเกลา แต่หากใช้มือลูบอย่างถี่ถ้วนก็จะสัมผัสได้ถึงความสากน้อๆ หลี่หลิงหว่านสัมผัสสรอยสากนั้นได้ มือจึงลูบที่ปลายคางเขาไม่หยุด ระวังที่ลูบนางยังเอ่ยอย่างประหลาดใจ "พี่ชาย พี่มีเคราแล้วนี่เจ้าค่ะ"

หลี่เหวยหยวนรู้สึกเพียงว่าบริเวณที่นิ้วมือของนางลากผ่านนั้น ร้อนลวก ในใจยังมีความรู้สึกที่บอกไม่ถูก

ร้อนลวก เหน็บชา จ๊กจ๊ก จนเขาแทบอยากรักถนอมบุคคลในอ้อมกอดอย่างแนบแน่นจริงๆ

หลี่เหวยหยวนยกมือขึ้น จับมือที่ยังเฝ้าหวงปลายคางของเขาข้างนั้นเอาไว้ ก่อนจะกำศีรษะลงกอดปลายนิ้วของนางเบาๆ พร้อมเอ่ยตอบ

เสียงทุ้มต่ำ "อืม เป็นเพราะพี่ชายโตแล้ว เป็นบุรุษแล้ว ดังนั้นจึงมีคราแล้ว"

หลี่หลิงหว่านเบิกตากว้างขึ้นน้อยๆ มองเขาอย่างประหลาดใจ และคาดไม่ถึงเรื่องที่เขาเติบโตและกลายเป็นบุรุษเช่นนี้

หลี่เหว่ยหยวนเห็นนางมีท่าทีทั้งมีนงทั้งน่ารักเช่นนั้นก็อดทนไม่ไหว อีก เขาก็มีศรัทธาให้ปลายจุมกแตะลงบนปลายจุมกของนาง แล้วเอ่ยถามนางเสียงต่ำ "หว่านวาน รอจนเจ้าสร้างเมมาแล้ว เจ้าจะยังจำคำพูดที่เจ้าเอ่ยในตอนนี้ได้หรือไม่"

หลังเอ่ยถามออกไป หลี่เหว่ยหยวนก็รู้สึกวุ่นวายใจไปหมดแล้วจริงๆ

มีคำถามเช่นนี้ได้กัน

แต่เขาอยากจุมกพิทหลี่หลิงหว่านมากไปแล้วจริงๆ นับตั้งแต่คืนนั้นที่รู้ว่าตนเองกับหลี่หลิงหว่านไม่ได้เป็นลูกพี่ลูกน้องกัน ทั้งยังเคยลิ้มรสความหวานและความอ่อนนุ่มของริมฝีปากนางไปแล้ว หลายวันมานี้ เขาจึงคอยแต่จะนั่งหาสัมผัสนั้นอยู่ตลอดเวลา

หนก่อนไ้ร้านอุ้งนเขาก็แค่ลิ้มรสไปแบบครึ่งๆ กลางๆ เท่านั้น มีหน้าซำยังอาศัยตอนที่นางนอนหลับอยู่ลอบจุมกพิท ทว่ายามนี้ในใจหลี่เหว่ยหยวนคิดว่าแม้นางจะเมมามายไร้สติ แต่อย่างน้อยนางก็ยังเรียกเขาว่าพี่ชายได้

มีหน้าซำต่อให้อีกสักพักนางฟื้นขึ้นมาแล้วจดจำเรื่องที่เกิดขึ้นตอนนี้ได้แล้วอย่างไร หากไม่ได้พยายามข่มกั้นไว้จนสุดกำลัง เขาก็อยากบอกนางนานแล้วว่าเขารับรู้ความจริงเรื่องที่เขากับนางไม่ใช่ลูกพี่ลูกน้องกันอยู่แล้ว

"หว่านวาน" สายตาที่เขาใช้มองนางอบอุ่นอ่อนโยนยิ่ง และ

กล่าวด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ "เจ้าบอกว่าพี่ชายหน้าตาดี เช่นนั้นเจ้าชอบพี่ชายหรือไม่"

"ชอบสิเจ้าคะ" กระจ่ายขาวตัวน้อยอย่างหลีหลังหว่านยังไม่รู้ตัวว่าหมาป่าหลีเหวยหยวนได้เริ่มขุดหลุมแล้ว นางยังคงยิ้มแยมงกศิระชะอย่างโง่งมต่อไป

เมื่อหลีเหวยหยวนได้ยิน สายตาก็ยิ่งลุ่มลึกขึ้น "เช่นนั้นหว่านวานอยากให้เป็นพี่ชายจุมพิตหรือไม่"

หลีหลังหว่านได้ยินประโยคนี้ นางก็เอียงศิระชะน้อยๆ มองเขา

ภายใต้การจับจ้องอย่างไร้เดียงสาของนางเช่นนี้ หลีเหวยหยวนรู้สึกเพียงว่าหัวใจตนเองพลันบีบรัดแน่น ทั้งฝ่ามือยังขึ้นแฉะ

หลังหลีหลังหว่านมองหลีเหวยหยวนอยู่ครู่หนึ่ง สายตาของนางก็จรดนิ่งอยู่ที่ริมฝีปากของเขา

เขามีริมฝีปากบางรูปทรงงดงาม แต่สีออกจะซีดจางไปบ้าง ที่หาได้ยากคือเขากลับมีริมฝีปากบนรูปมุก* เวลาที่เขาเผยปากน้อยๆ เช่นนี้ ริมฝีปากบนรูปมุกจะชัดเจนยิ่ง ทั้งยังขับความมีเสน่ห์ของริมฝีปากได้เป็นอย่างดี

หลีหลังหว่านเองก็ไม่ว่าเหตุใดสายตาของนางในยามนี้กลับมีแต่ริมฝีปากหยักโค้งงดงามผิดแผกของเขา ต่อมานางไม่แม้แต่จะคิดก็เงยหน้าขึ้นก่ดบริเวณที่หูขึ้นมาเล็กน้อยบนริมฝีปากของเขาตำแหน่งนั้นทันที

นั่นเป็นตำแหน่งของริมฝีปากบนรูปมุกพอดี

* ริมฝีปากบนรูปมุก คือบริเวณจุดกึ่งกลางของริมฝีปากบนที่มีเนื้อนุ่มย่อยลงมาคล้ายเม็ดไข่มุก ชาวจีนถือว่าเป็นลักษณะของคนมีเสน่ห์ ช่างเจรจา

หลี่เหว่ยหยวนรู้สึกตกตะลึง ทั้งร่างแข็งค้างอยู่ตรงนั้น ทว่า เขาก็กลับมามีอาการตอบสนองอย่างรวดเร็ว

ชั่วขณะนั้นในใจเขาอินดีอย่างบ้าคลั่ง รวากับมีคลื่นยักษ์ขนาดมหึมา ชัดสาดไปทั่วร่างเขา จากนั้นเขาก็ยกมือขึ้นกดทำยทอยนางอย่างรวดเร็ว รังนางเข้ามาใกล้ตนเอง เพิ่มความลุ่มลึกให้แก่จุมพิตที่เดิมที่เป็นแค่ 'การสัมผัส'

ริมฝีปากของทั้งสองฝ่ายต่างแนบชิดติดกัน แต่ก็เห็นได้ชัดว่า หลี่เหว่ยหยวนยังคงไม่พอใจ ปลายลิ้นเขาจึงกวาดผ่านแนวฟันเข้าไปลึก กระทั่งได้ดูดดิ่งลิ้นอันหอมหวานของนาง เกี่ยวกระหวัดอย่างรุนแรง

หลี่หลิงหว่านรู้สึกเพียงว่าปลายลิ้นตนเองเจ็บจี๊ด หยาดน้ำตา แทะบจะหลั่งออกมาอยู่แล้ว นางเริ่มดิ้นรน ปากส่งเสียงร้องเบาๆ รวากับ เสียงลูกแมวน้อย ทั้งยังส่งเสียงเรียกไม่ชัดว่าพี่ชาย บอกให้เขาปล่อยนาง แต่น้ำเสียงที่ทั้งอ่อนหวานและขอเลาะของนางตอนนี้เปรียบดังเสียง เป่าแตรเขาสัตว์ที่ตั้งขึ้นก่อนการศึก หลี่เหว่ยหยวนรู้สึกว่าตนเองมีแต่ อารมณ์พลุ่งพล่านมากยิ่งขึ้นจนไม่อาจหยุดยั้งได้แล้ว

ไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าใด หลี่เหว่ยหยวนถึงได้ปล่อยหลี่หลิงหว่าน ในท้ายที่สุด ทว่าหลี่หลิงหว่านหมดสติไปแล้ว

เดิมทีนางก็เมามาย ศีรษะหนักอึ้ง อยากรจะหลับเป็นที่สุดอยู่แล้ว ภายหลังกังถูกหลี่เหว่ยหยวนจุมพิตอย่างรุนแรงเช่นนี้อีก รู้สึกว่า แม้แต่จะหายใจยังยากลำบาก สุดท้ายศีรษะจึงเอนพับ ตัวคนหมดสติไป

หลี่เหว่ยหยวนเห็นดวงตานางปิดสนิทเช่นนี้ เขาก็มีแต่ความตกใจ จนหัวใจเต้นกระหน่ำ จึงรีบร้อนยื่นมือไปทดสอบลมหายใจที่ปลายจมูกนาง

เมื่อสัมผัสได้ว่าบนนิ้วมีลมหายใจอุ่นร้อน เขาถึงวางใจลงได้ ทั้งลมหายใจของนางก็สม่ำเสมอ จึงรู้ว่านางนอนหลับไปแล้ว

หมีเหวยเหวยนหลุดหัวเราะออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ ทว่าต่อมา นัยน์ตาเขาก็ดำมืดลง แล้วก็มึนศีรษะจุ่มพิตอย่างอ่อนโยนลงบนหน้าผาก ปลายจมูก สองแก้ม ทั้งยังประทับรอยไ้ที่ลำคอหนึ่งรอยและหัวไหล่สองรอย สุดท้ายก็กลับมาอ้อยอิ่งอยู่บนริมฝีปากอ่อนนุ่มของนาง ระหว่างที่จุ่มพิตนางเช่นนี้ เขายังส่งเสียงทุ่มต่ำเอ่ยเรียกนาง "หวานวาน หวานวาน..."

เขารักนางยิ่งกว่าชีวิตตนเองแล้วจริงๆ แม้จะโอบนางเอาไว้ในอ้อมกอดเช่นนี้ จุ่มพิตนางเช่นนี้แล้ว เขาก็ยังรู้สึกว่าคุณค่าความรักใคร่ในใจ ยังคงอยากปะทุออกมาอย่างไรอย่างนั้น

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624430.html>